

genç fikir

ivriz dergisi

online kültür sanat edebiyat dergisi

sayı:

16

Ağustos
2024

Sophia Jamali Soufi - Safa Akçay - Helen Rümeysa Yetiş - Şeyma Nur Türkan - Gökçe Nur Öz
Nazile Portakal - Hasan Elalmış - İbrahim Cemiloğlu - Ahmet Yılmaz - Tuğba Şahin - Oğuzhan
Gazi Okumuş - Alparslan Baydar - Alejandra C. - Eye Bekkur - Muhammet Baran Aslan
Ahmet Öner - Uğur Ünen - Heybet Akdoğan - Emine Ünal - Fahri Haris Doğan - Cemal
Karsavran - Abdurrahman Bekçi - Ayşenur Dürlü - Rıza Yılmaz - Samet Apaydın - İlker Keleş
Hızır İrfan Önder - Muhammed Arif Elçiçeği - Fatma Süleyman - Deniz Sarıtop - Ahmet Meto
Birsan Eker - Nilgün Kurnaz - Hazal Çanta - Faik Kumru - Ataol Behramoğlu - Tuncel Altinköprü

www.gencfikirivriz.com

sayı: **16**

Ağustos 2024

kapak görseli:

AI (yapay zeka)
(Adobe Firefly)

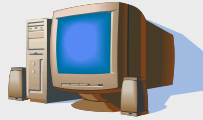
yayın ekibi:

Ahmet Durmuş
Demirhan Atilla
Ege Günay
İbrahim Cemiloğlu

sosyal medya sorumlularımız:

Nesibe Şanlıtürk
İlker Keleş

**tasarım, editör &
genel yayın yönetmeni**

İlker Keleş

sosyal medya hesaplarımız:

(hangisine gitmek istiyorsanız
üzerine tıklayabilirsiniz)

**eserleriniz ve
iletişim için:**

gencfikirivriz@gmail.com

*dergimizde yayımlanan
eserlerin telif hakları ve
yasal sorumlulukları
yazarların kendisine aittir.

editörden

dergimiz 5 yaşında!

yıl 2019, aylardan şubat. deli dolu liseli gençler. hayalleri var, hayalleri büyük. ders aralarında, okul çıkışlarında sürekli dergi için çalışıyorlar. bir yandan eser toplanıyor, bir yandan websitesi kuruluyor. bir online dergi olacak. tüm dünyadan ulaşılabilir... dijital bir edebiyat dergisi. özgür olacağız. istediğimiz her eserimizi sınırsızca yayınlayacağız. büyük dergilere kendimizi beğendirmeye muhtaç kalmayacağız. kimsenin ağzına bakmadan, para kaygısı olmadan... hem biz, hem bizimle yürüyen onlarca genç yazar, şair, çizer...

sanatın her alanı olacak. dedik ya sınırsız, kalıpsız. aruz, serbest, hece... tek sınırın etik olduğu, her genç sanatçının kendini ifade alanı olacak. düşünce-si, tarzı fark etmeksizin.

işte bu düşüncelerle çıkmıştık yola. dergi fikrini bulduğumda içim kıpır kıpırdı. ne demek kendimize ait bir dergi? hayal miydi? sen orhan veli miydin, yaşar nabi mi? Hiçbiri değildim ama belki de tarihte iz bırakabilirdik onlar gibi.

şimdi, 16. sayımızda, 5. yılımızda görüyorum ki, evet tarihte bir iz bırakmaktayız. şimdiye kadar yayımladığımız yüzlerce eser, yüzlerce yazar-şair-çizer... hepimizin bu izde bir payı var. birileri 2300 yılından günümüze baktığında bu çağın güncel edebi eserlerini görebilecek. bu görüntünün bir parçası olduğumuz için çok mutluyuz.

aynı zamanda star sisteminin bir parçası olmadığımız için de çok mutluyuz. çok okunmak, çok satılmak, kitlelerce beğenilmek uğruna kendimizden ödün vermediğimiz için de. süre sınırimız, uzunluk sınırimız, ticari kaygımız yok. bu dergide yazmak için popüler olmak zorunda değilsiniz. belli bir uzunlukta, belli bir türde, tarzda yazmak zorunda değilsiniz. eseriniz daha önce birçok yerde yayınlanmış olabilir. eseriniz insanların beğeneceği ölçüde olmak zorunda değil. tüm bu sıkıcı kalıpları yıkmaya geldik. edebiyatı, sanatı hapsolduğu kafesten çıkarabiliriz. kanatlarına bir tüy de biz eklesek yeter...

biz “büyük şairlerin”, ünlü yazarların omzuna basarak yükselmek istemiyoruz. Tabi ki onlardan öğreneceğimiz çok şey var. Ama onların kitlesini kullanarak popülerlik elde etme gibi bir çabamız yok. günümüzde birçok “edebiyat” dergisi bu yöntemi kullanıyor. her ay kapaklarında boy boy en sevilen şairler, kitlelere mal olmuş yazarların fotoğrafları... tabi ki bir cemel süreya seveniyiseniz, onun fotoğrafı olan bir dergiyi almak istersiniz. işte reklam ve pazarlama burada başlıyor. sizin cemel süreya sevginizi kullanarak dergiyi size satmış oluyor. bu yöntem bize doğru gelmiyor. şair pazarlama unsuru değildir. dahası edebiyat alanı bir pazar değildir.

bu sayımızın kapak fotoğrafını kim çekti bilin bakalım? yapay zeka! evet, yanlış duymadınız. geçen sayıda dergimizde şiir yazan yapay zeka, bir boyut daha atladı ve gerçekte var olmayan bir fotoğrafı yarattı. kim demiş yapay zeka edebiyat ve sanata bulaşamaz diye? Herkese olduğu gibi ona da kapımız açık.

sözlerimi bitirirken,
tüm yazar, şair, çizer ve fotoğraf sanatçısı dostlarıma içten bir teşekkür etmek istiyorum.

dergimizin 5. yılı ve 16. sayı hepimize hayırlı olsun.

*yaşı kaç olursa olsun
fikri hep genç kalanlara
selam olsun!*

İlker Keleş

rüya

Hala baharın hayalini kuruyor
Parçalanmış ağaç
Baltanın kollarında...

Sophia Jamali Soufi

sonbahar

İnsan dört mevsimdir
Neresi yaz neresi kış bilmem
Ama gözler bahardır
Ya ilkbahar
Ya sonbahar

Safa Akçay

Nazile Portakal

hatıralar

Saatler, günler, haftalar, aylar ve yıllar su misali geçip gidiyor. Anıların acı tatlı fotoğraflarına tatlı bir tebessüm bırakıyoruz. Zaman geçerken onu unutmamamız için hatıra bırakıyor yüzümüzde. Yüzümüzdeki her çizgi yaşantının izleri aslında. Bir insanın bakışlarından anlarız yaşadıklarını. Bakışlar derinleştikçe anlarız geçmiş yaşantıların derin hislerini. Hissettikçe yansır yüzümüze üzüntüler, mutluluklar, korkular ve nice adlandıramadığımız duygular. Bazı anılar tazeliğini korur hep zihnimizde. Öyle hislidir ki o anılar ne azalır ne unutulur. Üzerinden zaman geçmesinin acısı serpilir üzerine. Belki elimizde olsa tüm ömrümüzü tekrar tekrar aynı anıyı yaşayarak geçiririz. Belki de o hatırayı hoş kılan üzerinden geçmiş zamandır. Kimi tatlar dinlendikçe güzelleşir ve kimi anıların hoş sırrı bir anı olarak kalmasıdır. Ve bazı derin anılar unutulmaya mahkumdur. Ağızda bıraktığı acı tadı unutmak isteriz. Bu tadın geçmesi için kimimiz hiç yokmuş gibi davranır kimimiz ise üzerine tatlı anılar biriktiririz ta ki ağızdaki o acı his geçip herhangi bir duygu hissettirmeyene kadar. Hümanistik yaklaşıma göre önemli olan anda kalmaktır. Hümanistik yaklaşıma kulak vermeliyiz sanırım. Acı anıların bıraktığı acı tadı atmalı ve tatlı anılara takılıp kalmamalıyız. Geçmişin geçmişte kaldığını ve bizim şu anda olduğumuzu kabul etmeliyiz. Ancak bu şekilde varlığımızı yeniden hissedebiliriz. Anda kaldığınız ve bulunduğunuz şu anda güzel şeyler yaşadığınız bir gün dilerim .

Helen Rumeysa Yetiş

beni görme olur mu?

Beni görme olur mu?
Karanlığım sana da bulaşır belki
Baktıkça kaybolursun ya da kaybedersin.
Ayakların adımlarımla dans etmek ister
Ama benim ayaklarım isyankardır
Haykırışına takılır düşersin.
Beni görme olur mu?
İssız bir yalnızlığım var benim
Konuşursun o sıcacık kelimelerinle
Alır beni bu tehlikeli dünyanın
En güzel kalbine getirirsin
Ellerinle ellerime sarılır
Dudağıma bir tutam sen koyar
Bu sessiz masalın
Her bir sayfasını rengarenk boyarsın.
Dedim ya ıssız bir yalnızlık benimkisi
Ben sana konuşamam
Kirlidir her bir hecem
Ellerini tutamam
Soğuk ve kurudur ellerim
Çığlıklarına geç kalınmış bir zamanlar.
Dudağım korkaktır benim
Karşılık veremez o
Neşeli bir çocuğun
Tatlı heyecanını andıran dudaklarına.
Ağlarken titremek dışında
Cesur bir kimliği yoktur onun.

Yine de bakmak istersin bana
Kendine bile itiraz edemeyen ben
Sana da susarım
Ve işte... O aydınlık sevgin
Benim huzursuz derinliğimde
Karanlıkta sendelemeye başlar.
Israr edersin yürümeye.
Bense güneş doğarken sonu görmüş,
Gözlerimden düşen
Her bir ateş parçasıyla
Hoş geldin diye başlayan
Bir veda mektubu yazar
Küllerimle selamlarım adımlarını
Ve sonra güneş batar
Yere düşer bir cümle
Sen ufukta kaybolurken
Can verir gözlerimin şahitliğinde:
“Dedim ya ıssız bir yalnızlık benimkisi”

Şeyma Nur Türkan

Gökçe Nur Öz

çınar dibinde pınar

Pınar başında çınar altı çınar
Yarelerim durmaz kanar
Bilmiyorum nasıl olacak
Bir kere koklamadan ah
Benim gülüm solacak solacak

Çınar dibinde pınar akar akar
Yareleri durmadan yanar
Bilmiyorum yaremi kim saracak
Yarimi bir görmeden ah
Benim güllerim solacak solacak

Pınar suyun durmaz akar akar
Buzlar tutmuş ciğerimi yakar
Bu dert beni götürecektir ölüme
Benden selam söylen benim gülüme
Benden selam söylen benim gülüme

Pınar suyundan bir su içeyim
Neşeli dünyadan yar söyle
Ben nasıl geçeyim geçeyim
Daha koklamadan gülümü
Söyle yar ben nasıl göçeyim

Aşık Hasan Elalmış

pisagor radyo programı

İstanbul'un nezih semtlerinden biri olan Üsküdar'ın Thales semtindeki radyo programı sunmak için yayınevinin yolunu tutan Pisagor üstünü giyinip malzemelerini hazırladıktan sonra vapura doğru yola çıktı. Her zamanki yeri olan üst kattaki en sol köşeye geçtikten sonra ajandasına bakıp bugün neleri sunacağını düşündü. Pazartesi günkü yayınından notlara baktığında açılar hakkındaki yazısını gördü. Yazıda; açıların 6 gruba ayrıldığını bunların 90 derecenin altındakilerin dar açı, 90 derece olanın dik açı, 90 derecenin üstündeki açılar geniş açı, doğru açı, dış açı ve tam açı olduğu yazıyordu. Diğer radyo programlarından farklı bir konsept izliyordu Pisagor. Hem dinleyicilerle sohbet edip sorularını cevaplıyor hem de matematiğe olan ilgisinden yayının son 30 dakikasını matematiğe ayırıyordu. Dün neler anlattığına baktığında üçgeni anlatmıştı dinleyenlerine.

Notlarında şunlar geçiyordu Pisagorun; üçgenin 3 köşesinin olduğu ve açılarının toplamının her zaman 180 yaptığı yazıyordu. Ardından ilk olarak açılara göre üçgenleri sınıflandırmıştı Pisagor. İlk sayfasında dar açılı üçgenlerden bahsediyordu ve özelliği ise 3 açısı da 90 dereceden küçük olan üçgenlerden oluşmasıydı. İkinci sayfaya geçtiğinde dik açılı üçgen

vardı. Bu da açılarından bir tanesinin 90 olması gereken üçgen olduğundan bahsediyordu. Üçüncü ve son sayfaya geldiğinde geniş açılı üçgen vardı özellik olarak ise bir açısının 90 dereceden fazla olduğu yazıyordu.

Gemi iskeleye yanaşmıştı. Gemiden inip yayınevine doğru yürümeye başladı Pisagor. Her zamanki rotasını bugün değiştirmek istedi. İlk olarak hipotenüs yokuşunu çıktı Pisagor, ardından tümler sokağına geçti. Tümler sokağında 180 metre ilerledikten sonra bütünler yol çatından sağa dönüp köşe başındaki açortay binasına girdi. Her zamanki sade Türk kahvesini aldı, sodasını açtı ve yayına başladı. Bir saat kırk beş dakika yayını yaptıktan sonra sıra matematiğe gelmişti. Bugünkü konusunu belirlemişti Pisagor: kare ve dikdörtgen. İlk olarak ikisinin ortak özelliklerinden bahsetti; iç açılarının ölçüleri her zaman 90 derecedir ve iç açılarının toplamı 360 derecedir diyerek başladı ve ardında köşegenlerinden bahsetti. Ardından farklı özelliklerini saymaya başladı Pisagor, ilk olarak en temel fark olan karenin tüm kenarlarının eşit olup dikdörtgenin ise karşılıklı kenarlarının eşit olduğunu söyledi. Dinleyenlerinin kafasında soru işareti bırakmamak için son olarak şunları ekledi Pisagor; sayın dinleyenler her kare bir dikdörtgendir, ancak her dikdörtgen bir kare değildir, tıpkı her dikdörtgenin bir paralelkenar olması gibi. Ama bu yarınki programımızın konusu diyerek geceyi sonlandırdı. Kahvesinden bir yudum aldı ve ardından usulca evin yolunu tuttu Pisagor.

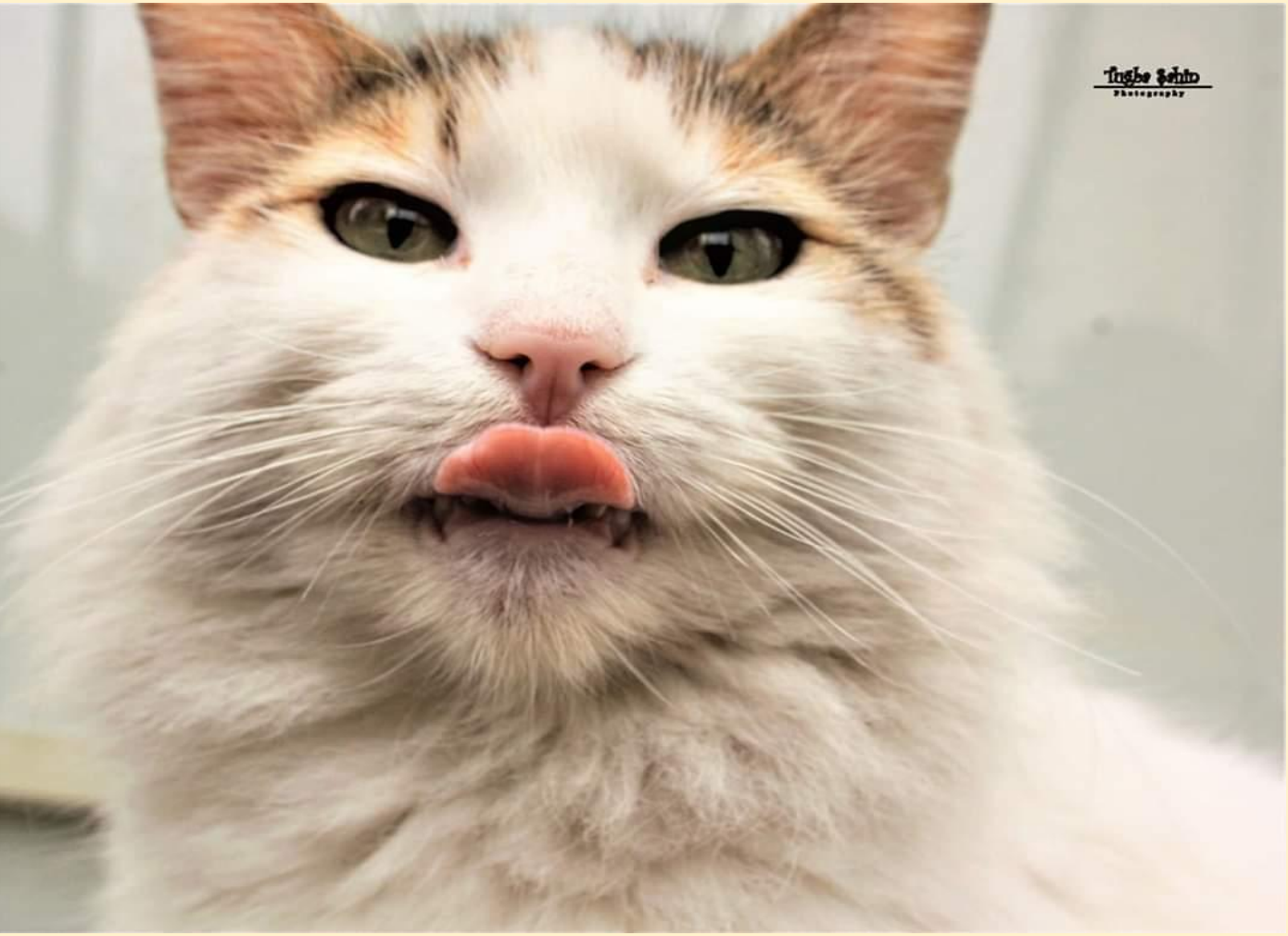
İbrahim Cemiloğlu

sessizce sever misin beni

Ağlayan çığlıklarım var gönlümde.
İçimde bulunduğum durumu izah edemez oldum.
Gönül karaya boyanmış.
Yine de sessizce sever misin beni.
Seni sevecek kalbim yok.
Seni seviyorum diyecek dilim yok.
Sana tutkuyla sarılacak kollarım yok.
Yine de sessizce sever misin beni.
Gözlerinden yaş damlaları düşüyor yerlere.
Onları tutacak ellerim yok.
Sana gelecek ayaklarım yok.
Yine de sessizce sever misin beni.
Her acıma,kederime katlanmışsın.
Hep yanı başımda uyumuşsun.
Gözlerinin içi hep beni görerek yaş dolmuş.
Bıkmış, usanmış.
Yine de sessizce sever misin beni.
Tek yapabildiğim o güzel ellerini öpebilmek.

Olmuşum hayata bir ahraz.
Her zaman çıkar önüme bir enkaz.
Düşerim.
Beni kaldıracak tek şey senin o güzel ellerin.
Yaralı bir bakış atarsın.
Halime acımışsın.
Yine de sessizce sever misin beni.
Gönül köşkümde sessizce seviyorum seni.
Çünkü hayatım ahraz.
Tek yapabildiğim o güzel ellerini öpmek.
Sensiz yaşayamamak.
Ve
Sessizce de sevebilmek.
Tüm bunlara rağmen sessizce sevebilir misin beni?

Ahmet Yılmaz (Lahir Karin)

Tuğba Şahin

balıkçının karısı ve paris

Dün gece rüyamda üç bin üç yüz yıl önce uyandım
Önce Truva şehrini seyrettim
Sonra ege kıyılarına dolandım
Bir ezgi geliyordu denizden
Sanki üç bin üç yüz yıl öteden
Bütün deniz kabuklarında yazılıydı adın
Bilmediğim bir dil
Kabuklarda tanıdık bir yazı esrarengiz
Sen balıkçının karısıydın
Ve ben Paris.

Oğuzhan Gazi Okumuş

Zaman

Sessiz bir nehir gibi geçti ömrümden zaman.
Sessiz bir gemi gibi geçti ömrüm zamandan
Teker teker gelip geçti, iyi insanlar.
Gözleri ateşti, bakışları nar.
Bir ben geçemedim o yangınlardan

insan var bezdirir insanı candan
insan var şiire benzer gözleri
Hele Haziransa bir de aylardan;
Bakınca şiir yazdırır adama,
Gülünce roman .

Sana yazıldı bütün şiirler
Çığlık çığlık hasret kattı geceye
Dağlardan bulutlara çıktı efkarım.
Duydun mu sesimi hiç gökyüzünde?

Say ki mahkûmunum, ne var ölümden öte?
Kalbim de volkandır yanar içinde.
Ezelden ebede müebbet yemiş,
Esareti aşksa bir yüreğin, yürek içinde.

Bu bahar akşamında yangına dönsün
Yansın küllerinde bütün sevdalar
Bir şarkının şiirin son dörtlüğünde
Ben yanayım o tütsün
Bölünüp uykusu erken düşünde,
Gözlerinde yarım kalsın uykular
Yansın geceleri hasret içinde.

Kaç kalem katledildi hasreti yazmak için
İmkansız muştulardı beklediğim zamandan
Bilmez misin bu yürek,
yıllardır seni atar.
Bugünden yarına yarından düne
içimin şehla şehla yarelerine.
Ölü toprağı döktüm aşk defterine.
Tiryaki oldu acıya Ay,
Tütüne gece.

Alparslan Baydar

Alejandra C.

“And after all we are under the same sky, just breathe and feel”

“Ve nihayetinde, aynı gökyüzünün altındayız. Sadece nefes al ve hisset.”

yaşamak savaşmak mıdır?

Herkesin kendine göre bir yaşamı vardır ve bu yaşam kimisi için yeniden doğuş kimi için elemdir. Son yüzyılda yaşamak, insanın yeme ve içme eylemini gerçekleştirmesi için bir araç haline gelmiştir. Yaşamak, maceramızda bizlere sağlam durmayı öğretir acıyla, sevinçle bitap düşmekle.

Yaşamak nedir sorusuna en çarpıcı ve dingin cevapları bulmak şahsım adına zor olmadı. Çünkü İsmet Özel'in şiirleri gözlerimin önündeydi. Gözlerim ise nemli değil, namlu.

Yaşamak umurumdadır. Umurumda oldu, yaşamak. Ruhumun bedenimden ayrılıp sonsuzluğa ulaşması için umurumda olmak zorundaydı, yaşamak. Yaşamayı bir zaruret olarak görmekteyim. Yalnız kendi başıma değil, Müslümanlarla birlikte yaşıyorum/yaşayacağım. Ve üzerime düşen sırat-ı müstakim üzerine yaşamaktır.

En genel tabiriyle İsmet Özel, “yaşamak, savaşıyor olmaktan başka bir şey değildir” der. Savaş veren insan yorulur. Savaşta yara alır. Ve savaş esnasında her şeye direnmek zorunda kalır, insan. Yaşamamanın en güzel hali de savaşta olmaktır olsa gerek.

İsmet Özel, Of Not Being A Jew adlı şiirinde yaşamayı şu şekilde ifade eder:

“Beni yaşamakla coşturan
bir kaynak keşfederim
ondan kurtulduğum an
bütün boyutlarımı
kaybederim”

Yaşamanın kendisini dingin ve güçlü tuttuğuna değinmiş. Ayrıca yaşamayı bir gayeye bağlamış çünkü bazen yaşamak bir insan, bir kavram hatta bir insanın kendisi için yaşamasıdır.

İsmet Özel’in bazı şiirlerinde yer alan “yaşamak” vurgularına yer vereceğiz:

yaşamak

bizimçün dokunaklı bir şarkı değil ki – **Yıkılma Sakın**

yaşamak debelenir içimde kıvrak ve küheylan – **Yaşamak**

Umrumdadır

yaşamak zevki içindi

zevkten dört köşeydik – **De La Frayeu’rd Etre Plombier Borgne**

Eye Bekkur

maniler

tava geldi

Bir avcı ava geldi.
Ocaklar kava geldi.
Ömür bitti, tükendi.
Kalp anca tava geldi.

sana benzer

Gözde yaş zara benzer.
Gümüşe zere benzer.
Hiç kimseye yüz vermez.
Gökte ay sana benzer.

kıyar cana

Gül, bülbül düşer kana.
Çileler haktır bana.
Özge yar sen kıymasan
Düşmanlar kıyar cana.

kalemi

Gönül dağ mı, kale mi?
Taşır mı tüm alemi?
Ey dilber bir cevap yaz.
Eline al kalemi.

Muhammet Baran Aslan (Baranî)

nifak ekme

Kıskançlık yerine paylaşım olsun,
Güzel duygular çiçek gibi açsın.
Kalplerimizde sevgi baharı,
Nifak tohumları ekmeye gerek yok

Güvenle sarılalım birbirimize,
Nifak yerine samimiyet olsun içimizde.
Karanlık yerine aydınlık parlansın,
Böylece sevgiyle dolu bir dünya kucaklasın.

Nifak ekme, kötülük olmasın dilimizde,
Sevgiyle yoğrulsun her bir hece.
Dostluk bağları güçlensin her an,
Nifak tohumları, gönüllerimizde hiç barınmasın.

Ahmet Öner

diğer taraftan çalınan kapı

Geçit yok insanlıkta sadeliğe
Düşündükçe delirir gökler
Kat kat yükselip yıkılır kuleler
Yaşamlar saniyelerde donar
Acı genişler ölüm evinde

Eksik kalan düş zamandan ayrı düşer
Faydasızdır iç yağmurda debelenmek
Yoktur bir kez daha geriye dönüş

Ruhlar sessizleşir vazgeçerek
Sayfalar kan dolup kapanır
İnsanlığın bir yanı diğer tarafta ölü kalır
Silik varlığı boşa yanıp söner

Her köşeden çağlar çaresizlik
İtidâl unutulur geçmişte
Haksızlık sürer yeryüzünü

İzin vermez insanlık iyiliğe
Düşündükçe örülür taş duvarlar
Yaşamlar solar hiç bilinmeden
Anlamsızlık bile işlevsizleşir

Uzağa bakar donuk yüzler
Konuşmayı keser umut
Uykuya dalar bilgelik

Çıkar insanların gözdesidir
Kötülük alkışa doyamaz bu yüzden
Masumiyet yetersizlik sayılır
Tevâzunun yüzü hiç gülmez içten

Kaba kalplerce kırılır kalemler
Âlemler içe bükülüp yutulur
Geçip gider terk edilmiş dünya

Uğur Ünen

Gökçe Nur Öz

lina

sığınmaların münzevi yarasısın
kurşun yuvası dağlara
çocuk gülüşlerin kaldı
savunmasızca işgal edilen masum ülken
ateşler ayazında

bedeninde küffarın erittiği mührün sıcaklığı
canımda
kanımda
gözlerim kafa'tan öte karanlıkta

küllerin heyelanlarında
bu yangın yeri volkan değil
tıslayan vandallar
ayartırken merhametsizliğe insanı
rükûa varıyor bir neslin insanı
nurlu ilahidir hakikatin son sözü
göğün kucağında kehkeşan cümbüşü
dualar bu yüzden filistin'de gökyüzü

çağ hicabını yitirdi lina
yaşamak yakılmış resminden yansıyor
korsan ordular
nebbaşlar
duvarlara sıçramış kandan
hâlâ ölüm devşiriyorlar

katliam zulaları
matem figanları
gazze'de şarapnel çığırtkanları
umuda üç beş dakika daha kala
ölüm yine tökezlemedi lina

hasretin tarihi bilmektir
matemimsin
bende ölebilirim
tel tel ağarıyor ömrümün zamanı
sensiz ve çıplak belki bu son vakittir
beyaz bir düş gibi gözlerimdesin lina

Heybet Akdoğan

düş fırçası

fırçalayacağım düşlerimi
düşlerim kipkirli
çürüyor karanlıkta
kokuyor,
acınası.

nerde düş macunum
getirin fırçamı
paklayım düşlerimi
haklayım pislikleri
bembeyaz
aydınlık
tertemiz olsun düşlerim

Yoksa düşerim.

İlker Keleş

yirmi yedi

Bütün ertelenmişlikler bekliyor kapıda, ertelediklerimiz ve ertelettiklerimiz kapının önünde bekliyor. Kapıyı çalacak okunacak kitaplar,cevap verilmemiş mektuplar, bakılmamış telefonlar,iletişimi kopartılmış dostlar,gidilmemiş yerler ve daha çok şey...Kapıyı kapattınız siz,evet kapı ardında bıraktınız bütün olanları bu bir sanrıdır.Kapıların ardında kaldı evet!Umutlar,sevinçler, uçurtma hepsi kapının ardında kaldı.Dünyanın bütün karamsarlıkları sanki burada sözleşmiş bir ahenk içindeler.Bu duruma ben bile inanamıyorum ve bu cümlelere.Bedbinlikle yazdığım için sevinçle karşılanmayacak sığ kalacak belki.Ertelemeyen yaşamayı burada öğreniyor kişi,tamda burada,gözlerinin tavana bakakaldığı vakitte anlar.Çok geç olmadan bakmalı çaresine.Ademoğlunun vakti yok ayrıntıları önemsemeye aşkı kuyruğu buna yeterken.Gözlerimizi bağlamış töreler;ötelenemeyen töreler,gelenekler ertelemeyen verir infazı insafsızca...Dünya boşluğunda sallanırken ya da dönerken hiç ertelenmez bu dönüşü.Oruç hiç ertelemeyen saatini biz insanları bekler saati gelince onu nasıl karşıladığımızı bakar.Bu hal benim halim değil dost dediğin nedir ki?Gelsin bir dost eli sarsın bu buz gibi yüreğimi.Benim içimin bin bir köşesi var, hangi köşeyi sevdiysen orada otur.Karanlık bastı, kargalar gelir şimdi!Unutuyorum yitiklerimi kimse beni yargılayamaz.Dilek ağaçları ertelenmeye gelmez,dilekleri vardı kiminin.Atlı arabalar geliyor:aydınlık,bilgi,oyuncak ve çakı getiriyor bize. Hangisini seçerdiniz?Unutacak mısın sen?Ekmek ve kırmızı pabucu unutacak mısın?Kendi çocukluğunu unutur musun?Bağışlama!Büyük günü bekle anlıyor musun? Dilek ağaçları bile ırak bana,dilek tutmak istemiyorum artık.Son kez dilek tutuyorum,kaç ülkeden geçti benim dileklerim?Kaç ağzı bozuk çalı ağzına aldı dileklerimi?Benim dileklerim yüzyıldır beklemektedir, dilek-

lerim bulanık akan derelerden geçti.Dileklerim hala ak ve nur yüzüyle beklemekte.Kim çağlayanlarımızı bulandırdı,kim fitne koydu nakışlarımıza,bir gelin gibi nahif huyumuzu kim vahşileştirdi?Alıştım suskunluğa ve yitkilerime.Alıştı insanlar, kimse kimseyi tanımıyor oyunun dışına düşenlere oldu olan?İnsan kendini bile tanımıyorken dostlarını nasıl tanır? İnsan bu,eşya değil ki bi oraya koy ,bi buraya koy.İnsanın yeri belli olmalıdır.Bu koca dünya bir terk edilmiş ormana doğru gitmekte.Oyun biter, perde kapanır herkes rolünü güzel oynamıştır.Oyunun dışında kalan yalnızlara olan olmuştur artık!Durdurun o kulaklarımı çınlatan sinsi dilek seslerini!Sessiz olun bir durgun gün bu, halının nakışlarına vurmuştur güneşin şavkı.Bu aynı saat değil,aynı duvar değil,bildiğim sokak değil bu...Sen bildiğim ama görmediğim insansın.Yitiklerimi unuttum ve sardım sayılı göz göz olmuş içimi.Bıçak yarası gibi değilmiş bu amansız hastalıktır,çağın hastalığı kol geziyor genizlerimizde.Bir tohumu toprağa atmayana kadar umut ve direnç kazanamaz ki insan.Dik dur ve güçlü ol, inandıklarım bunlar sizde inanın dostlar!Ben inandım çoktan,dilek ağacına her bağladığın çaput senin yazgıya teslimiyetin ve erteleyişindir.Yıllar olmuş kimsecikler yok, insan eşya mıdır geçmiş zamanda kalsın değil mi?Ben oyunun dışındayım dostlar olan oldu.Unutma yüreğim bu çağda yaşamak biraz bedel ödetir.Unutma iyiliği, sana verilmiş bir bardak suyun hatırını unutma!Bir kahvenin kırk yıl hatırı var. Dedim ya insan hep bi yerde durmalı eşya değil ki bugün yanı başımızda olsun, yarın uzak zamanda. Sevgilerle açtığımız o kapıyı lütfen nefretle dostlarımızın yüzüne kapamayalım. Ertelemeyelim sevdiklerimizi, ölüm ani, bu bir efsane değil.

Emine Ünal

bu gece

Bu gece rahat uyu
Başıma koyduğun yastık artık göğsüm değil
İçinde ben olmayan rüyalarsın
Gözünden akan yaşlarda benim için değil

Öyle artık
İlk defa beraber uyumuyoruz
Ne sen günaydın diyen beni göreceksin
Ne ben uyandığımda doğacak güneşimi

Saçlarını kesme
Upuzun olsun ömrün gibi
Senin yerine de tutuyorum yası
Ellerinle gömdüğün duygularını

Sevmek daha zor olacak
Bir şarkı çalacak
Tam da o zaman gözlerin dolacak
Ben ne zaman göreceğim olsan ağlıyorum
Ve daima senin olacağım

Sessizce oku mısralarımı
Belki tekrar seversin beni
O günde ben olmayacağım
Yaşat beni hatıralarda

Fahri Haris Doğan

mırra

ikramın iki tadımlıktı
dozulmaz sohbetlerin ardında
bilocümle tadılan
bal dudaklarda mırra

güm güm doldurulur verilir ocağa
kaynatılır çekirdek kahve
iki saat yirmi beş dakika
şerbetleme posadan sonra
iki saat yirmi beş dakika daha
hazırdır mırra

hoş geldin güle güle
ziyaret sıra gecelerinde
görücüye taziye
ikramın başucudur mırra

fincan yere konulmaz
sunuya hakarettir
bekar evlendirilir
yada içi dolu altındır
sıra gecesi biter
mırra tadı dudaklarda

Cemal Karsavran

Abdurrahman Bekçi

sen gibi

Yaralı bir kuş, uçamaz kanatsız
Kesilir çığlıkların, sakın ve heyecansız
Yürürken, boş sokaklar kaldırımsız
Hiç kimse dinlemiyor artık sen gibi!

Aralıksız dinlediğin, tek şarkın olur
Yüreğin konuşsa da dilin lal olur
Geçmişin önünde, kocaman perde olur
Engeller aşılmıyor artık sen gibi!

Her şeyin bir sonu olsa bile!
Korkmadan yaklaşırsın sevdiğine
Yeter ki bir umut olsun kalbinde
Sevgiler çiçek açmıyor sen gibi!

Kupkuru dallar, yeşerir mi artık
Uzun bir yolculuğa, girmeden çıktık
Gönül penceresinden, aşklara baktık
Kelimeler kifayetsiz kalıyor sen gibi!

Bütün kırılmış şeylerin, nihayetinde,
Bazen mutluluk getirir, beraberinde,
Sabretmek en iyi sonuçtur, dilediğinde
Kimse bu kadar sevmedi sen gibi!

Ayşenur Dürlü

bir bakış

İğne oyalı parmakları eğreti duruyordu
Buğday başaklarına vuran tırpan sapında

Güneşin ininden düşen yaz kurağı
Acımasız yalaz, teninde

Dudağını yalayıp geçen yel
Sinsi bir bakış fırlattı gözlerine
Ahlat gözleri nem kesti, sere serpe

Korkuluk üstü başı, toz esti
Sızım sızım sızladı tepeden tırnağa

Neşeli günlerden kalma,
Bir şirinlik aradı huysuz dili
Ağzının umursanmaz tarafında

Tadı kalmamıştı hiçbir şeyin
Oysa serin suların verdiği neşe bile
Gülümsetmeye yeterdi asık suratları

Rıza Yılmaz

ahmak herif

Ufacık bir otel odasına sıkıştı ömrüm
Otel dediğime bakma bildiğin pansiyon
Hiç yıldızı olmayan Garip Otel
On beş yıldır devamlı müşterisiyim bu pansiyonun
Odam hep aynı ikinci sekiz numara
Odada volta atacak yer yok
Bir kenarda bir kapağı kırık dolap
Bir köşede yayları fırlamış eski yatak
Pencerenin kenarında tahta kurularının istila ettiği masa ve sandalye
Pencere pervazında beş yıl önce diktiğim sardunyanın saksısı
Duvarda asılı duran bozuk saatin altındaki boş kafes
Hayat bu kadar vurdum duymaz
Üstümde her yeri yamalı bir gömlek
Ayağımda her gün nasırımı kanatan kösele ayakkabı
Bütün mal varlığım yıllar önce aldığım altın işlemeli köstekli cep saatim
Onu da yakında satarım herhalde
Kırık çerçeveli aynada kırışık bir yüz
Her gün küfredencesine gözü üstümde
Lanet herifin biri kaç yıl geçti hala peşimde
O kadar semt değiştirdim bir bırakmadı peşimi
Eskiden arada bir gülümserdi şimdilerde çatık yüz hatları
Küllükte birikmiş izmaritler sigara söndürecek yer yok
Dün pencereden kül çırpıtım diye kavga ettik alt komşuyla
Çiçekleri zarar görüyormuş öyle dedi
Ulan alt tarafı kül onu da rüzgâr alıp götürüyor
Ne tantana yaptın be!
Geldi geleli bir huzur bırakmadı
Hayat ne olursa olsun yaşamaya değermiş!
Laf...
Yaşamaya değer bir hayatın vardı da
Burada ne arıyorsun ahmak herif...

Samet Apaydın

insancıl'a ziyaret

İlker Keleş, Sayıl Cengiz Gündoğdu, Berrin Taş.

28.06.2024

Her sene bir ya da iki kez aksatmadan ziyaret ederim Cengiz Gündoğdu'yu ve Berrin Taş'ı. Onları keşfettiğim andan beri, bir hazine keşfetmişim gibi mutlu, henüz yaşarken onlarla tanıştığım için gururluydum. Tanımayanlarınız için, Cengiz Gündoğdu eleştirmen ve yazar. Sanatta star sistemini fark edip kavramlaştıran, okurları ve yazarları bu sisteme karşı yıllardır uyaran, estetik bilincimizi geliştirip popüler kültüre yem olmamamız için mücadele eden bir eleştirmen. Eşi Berrin Taş ise bir şair. Gerçekçi bir şair. Bu çift tam 90 Kasım'ından beri hepimizin çok iyi bildiği, tüm edebiyat dünyasını sarsan İnsancıl dergisini çıkartmaktalar. Mücadele ile, emek ile. Bir an bile vazgeçmeden. Taviz vermeden çizgisinden. İnsancıl çok uzun bir mücadelenin ürünüdür dostlar.

Neyse söze geleyim, bu yıl da memlekete gitmeden uğradım İnsancıl'a bir arkadaşım. İstanbul Cihangir'de çok güzel bir yerde atölyeleri. Her gittiğimde zor bulurum, önce kaybolurum. En az birkaç sokak dener öyle bulurum.

Cengiz Gündoğdu'nun sağlığı yerindeydi. Bir ay kadar önce göz ameliyatı olmuş sadece. Başarıyla atlatmış. Onun dışında yine dipdiri. Yine vurup yumruğunu masaya, tüm sahte edebiyatçıları yere gömecek güçte.

Konu ilk elde, psikolojiden açıldı. Okuduğum bölüm psikoloji olduğu için. Psikolojiye inanmadığını söyledi Gündoğdu. Çünkü tanımı "ruh bilimi"dir ve ruh diye bir şeyin varlığı kanıtlanmamıştır. Ben de onlara psikolojinin aslında ruhla çok alakası olmadığını; davranışlarla, beyinle, beyindeki nöronlarla ilgilendiğimizi söyledim. O zaman psikolojinin adı değişmeli dedi. Şu anki durumunu yansıtan yeni bir isim konmalı. Çok haklı.

Söz dergimize geldi. Aynı şekilde devam ettiğimizi, yeni sayı hazırlıkları yaptığımızı anlattım.

Sonra konu şiirden açıldı. "Neden günümüzde genç şairler parlamıyor, fırsat bulamıyor kendine?" diye sordum. "Parlamamalı zaten" dedi Berrin Taş. "Birden parlamak sıkıntıdır. Yavaş ve süreç halinde olmalı. Parlarsa sistem onu içine alır (star sistemi)." Böyle bir çaba içine girmemeliydi şair. Bu sözler, aylardır aradığım sorunun cevabı olmuştu.

Cengiz hoca konuşurken, "sen ve Berrin Taş gibi gerçekçi şairler çizgisini devam ettirmeli" diye bir cümlesi geçti arada. Burada benden şair diye bahsetmesi inanılmaz duygular uyandırdı bende. Roman da yazıyordum, öykü de. Ancak beni şair olarak görüyordu. Bir acayip gurur hissettim yüreğimde.

Derken şimdiki genel yayın yönetmenlerinin ne kadar burunlarının kalkık olduğundan bahsetti Cengiz hoca. "Görüşmeye gittiğin zaman 20 gün sonrasına randevu veriyorlar" dedi. "Gidip eserini kapı aralığından bırakıp geri dönüyorsun. Yüzüne bile bakmazlar. Oysa bak bize, sokaktan geçen girebilir. Herkese kapımız açık."

Bu kendini beğenmiş yayın yönetmenlerinin böyle olmasının nedenini ise, çıracılık kültüründen gelmemelerine bağladı. Kendisinin yıllarca Kemal Özer, Vedat Günyol gibi yazarların yanında kalfalık yaptığını, belli bir birimden sonra İnsancıl'ı kurduğunu anlattı Gündoğdu.

Sonra şimdiki yazarların neden kendini geliştiremediğine geldi konu... Yine aynı mesele... Yazar-yayıncı etkileşimi yok. “Eserini gönderdin, reddedildi. Ama neden? Bir açıklama yapma gereği bile duymuyorlar. Eskiden böyle değildi. Gazetelere, yayıncılara, dergilere gidildiğinde yazar eserine geri dönüt alabilirdi. Bir eleştiri ile karşılaşabilirdi. Şimdi böyle bir şey yok. Zaten mail üzerinden, internet yoluyla dönüyor her şey. Böyle bir durumda yazar kendini nasıl geliştirecek?”

Cengiz Hocanın yazdıklarını dizen arkadaş hastalığı sebebiyle işi yapamıyordu artık. 80 küsur yaşındaki Cengiz hoca da yeni bir daktilo almış, yazdıklarını kendi temize çekiyordu. Dedim ya, hala güçlüydü.

Yeni hazırladığı eserden bahsetti. Kafasında plan projeler doluydu. Yapılacak işler çoktu.

Konuşurken gözleri parlayarak bakıyordu bana. Bir umut vardı gözlerinde. Umut sönmemişti. Geriden gelenlerle devam edecekti mücadele elbet.

İnsancıl’dan kalktığımda içimde büyük bir yazma, okuma isteği. Güçlü, emin adımlarla. Star sistemine karşı her zaman dik durarak, yenilmeyerek.

Aynı zamanda çok şanslı hissettim kendimi. Belki ömrümün sonunda keşfedeceğim, farkına varacağım şeylerin (belki de hiç varamayacaktım) şimdiden farkına varıyordum. Ve daha yolun başındaydım.

Cengiz Gündoğdu, Berrin Taş ve tüm İnsancıl ailesine sevgilerle...

İlker Keleş

gün artığı akşam

Hayat, kör bıçak
durgun bir su!

Arzu, düşen yaprak
kurumuş bir dere!

Umut, batan güneş
kayan bir yıldız!

Hüzün, isli lamba
öksüz bir çocuk!

Ölüm, acı son
gün artığı bir akşam!

Hızır İrfan Önder

M. Arif Elçiçeği

sen

Bir tohum misalidir
Yaşadığımız her an aklımda
Esince sen hüzmeleri
Yeşerip kök salar toprağa

Ben sularım
Sen esirge rikkatle
İhmal edip gaflete düşme
Yazık etme emeklerime

Sakla
Verdiğim tohumları vakti gelince at toprağa
At ki tekrar buluşalım rüyalarda
Azıcık hatırım varsa yaşat bizi hülyalarda.

Fatma Süleyman

kelebekler kanat çırptığında

Kadın geldi karşımdaki masaya oturdu;
“gözlerinden çok kalbiyle konuşuyor .”
Göğüs dekolteli elbisesinin altında memeleri;
uçları sivrilemiş;
dişleriyle alt dudağını ısırıyor .

II
Kadın'ın elleri ellerimde;
Beylikdüzü Simit-Çay Cafeden
dışarıya çıktık.
...geldik, uzandık şehvetli arzularımızın
ikinci vakti, aşk yatağına.

...
Onu akşam boyunca sevdim;
onu gece boyunca kollarımda
yaşam kaynağının zirvesine
çıkarttım.
...sol yanağındaki gamzesinde
bir kıvılcık gül açtı.

Deniz Sarıtop

mescid-i aksa

Bismillahirrahmanirrahim. O'nun adı ile başlamayan her sözün na'kıs olduğu inancındayım. Sözlerin en güzeline yakın ifadeler şairlerin kalemlerinde, kelâma dönüşür. Rivayet odur ki, yerle gök arasındaki ulak işsiz kalmadı, emekli olmadı. Şairlerin kalemlerine ve kelâmlarına tecelli etti. [1]

Tarih, inan, kültür, ekonomi, siyaset, edebiyat... İnsan bir meseleye hangi cenahtan bakmalı. Mesele kimin! Ortada bir mesele var mı! Bu sualler ve cevapları müphem olsa da Müslümanların mücadelesi bir lahza olsun dilden düşmeyecektir. Mensubiyet ve mesuliyet duygusu taşımayan insanlar elbette Müslümanı anlamayacaktır.

Peygamber sözüdür, "Sizden her kim bir kötülük veya çirkin bir şey görürse onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse diliyle değiştirmeye çalışsın. Ona da gücü yetmezse kalbiyle onu hoş görmeyip kabullenmesin ki bu da imanın en zayıf derecesidir" (Müslim, İman 78). Peygamber, bir Müslümanın kötülük karşısında bürünmesi gereken üç hâli el, dil ve kalp denkleminde ifade etmiştir. Birinci tavır imanın en yüksek derecesi iken üçüncü tavır en zayıf derecedir. İncelen ip misali dayanıksız ve güçsüz olmayı betimler. Temelde bir kötülük işlendiğinde eylemsizlik halinde olmamak anlaşılır.

İsmet Özel, hadisten mülhemle, “Susmanın suça iştirak olduğunu bilecek kadar aklım başımda” der. İkinci derecenin helal olması sebebiyle, biz ismini anmadan da seni destekleriz. Ey zeytinin ve limonun ülkesi, seninleyiz. Bedeli ne olursa olsun, Müslümanca yaşamamanın haysiyetine talibiz. Bu haysiyete sahip olunduğunun delili: sömürgecilik faaliyeti ve insan hayvanat bahçelerinin Anadolu kıt’asında neşet etmemesidir. Amerika kıt’asında yaşamış olan Kızılderililer şimdi nerede, Hiroşima ve Nagazaki kentlerine neden atom bombası atıldı. Bu bombaların atılması gıpta ile baktığımız hangi medeni (!) düşüncenin ürünüydü. Neden ilk olarak Çin medeniyeti atom bombası üretmedi! Hülâsa her medeniyet kendi düşüncesiyle aletlerini üretir ve insanlığa armağan eder.

Şükürler olsun ki, Müslümanlar “çağdışı” kalarak haysiyetini korumuştur. Avrupa kıt’asının irin olarak kabul ettiği Saraybosna’da filizlenen Aliya İzzetbegović [2], Avrupalı ile Müslüman ayrımını nakkaş nahifliğiyle zihinlere işler: “Ben Avrupa’ya giderken kafam önümde eğik gitmiyorum. Çünkü çocuk, kadın ve ihtiyar öldürmedik. Çünkü hiçbir kutsal yere saldırmadık. Oysa onlar bunların tamamını yaptı. Hem de Batı’nın gözü önünde; Batı medeniyeti adına.” Din-medeniyet tasavvurunda belirleyici bir kriterdir ki Dostoyevski’de, Rus toplumunu dini değerlerle ayakta tutmayı yeğler ve kurtuluşun dinde oluşunu işler. “Rusya’nın Avrupalılaşması bir tehlike Dostoyevski’ye göre. Bir ülke mazisinden kopamaz, kopmamalıdır. Aydın, sınırların ötesinden basmakalıp ıslahat projeleri dileneceğine, halkın içine inmeli. Rusya’yı ancak din kurtarabilir!”[3] Rusya için din bir kritik değer olarak addedilirken Müslümanlar için din hangi noktadadır!

Cemil Meriç için Dostoyevski’yi anlamak kolaydır. Dostoyevski, bizim problemlerimiz üzerinde düşünmüş ve eserlerinde bu problemleri yoğun bir şekilde işlemiştir. Ayağımıza ipek çorap geçirip başımıza bir peruk takınca, bir de kılıç kuşanınca Avrupalı olacağımızı sanıyorduk. İşin kötüsü, hoşumuza da gidiyordu bu. Oysa değişen bir şeyimiz yoktu gerçekte[4]. Dostoyevski, Avrupalı olmak adına Rusya’da milletin başına nice çoraplar örüldüğünü haykırsa da entelijansiyanın celladına aşkını alaya alır. Var mıdır ülkemizde, Dostoyevski tonunda öz eleştiri halkası!

Caddelerinde Peygamberlerin dolaştığı, mescitlerinin duvarlarına Peygamber kokularının sindiği şehir, Kudüs. İşte Kudüs’ü anlamak için Peygamber hadisinin ikinci iman derecesine sığınıyorum. Bu sığınmak, bazen Hira bazen Sevr mağarası gibidir. Ve her ne hâl olursa olsun kıyımın ardından kı-

yamın başlayacağı da hakikattir. Çünkü iki inanmışın yanındaki el-Müntekim'dir.

“Zulüm bizdense ben bizden değilim” bu sözlerin sahibi Rachel Corrie'dir. Kendisi 1979 ABD doğumlu olup 16 Mart 2003 yılında Barış eylemcisi olarak bulunduğu Gazze şehrinde iki İsrail buldozerine karşı verdiği mücadele esnasında öldürüldü. Üzerinde parlak, fosforlu, turuncu bir ceket vardı. Sesi ni duyurmak için megafon kullanıyordu. Şimdi onun sesi duyulmuyor mu! Annesine yazdığı şu sözlerle kulak verelim:

“Dünyada böyle bir zulmün kıyamet koparmadan gerçekleştirilebileceğine inanamıyorum. Dünyanın böyle korkunç bir hale gelmesine göz yumuşumuza tanıklık etmek canımı yakıyor, geçmişte de yaktığı gibi.”

Neden öldürüldü?

- Filistinlilerin evlerinin yıkılmasına engel olmak istedi.

Nasıl oldu?

- Buldozer tarafından iki kez çiğnenmesi sonucu kafatası kırıldı, kaburgaları parçalandı ve akciğerleri delindi.

Bu metin aşağıdaki cümle sahiplerine bir cevap niteliği taşımamaktadır:

1. Filistinliler toprak sattı.
2. Filistinliler ile aynı milletten değilim.

Çocuk ölümlerinin rakamlarla ifade edildiği bir çağda yukarıdaki cümle sahiplerinin de bu çağda yaşıyor olmasına şaşırmamak gerekir. Katliamları bilinçli olarak meşru gösterme çabası adına söylenen ırkçılık cümlelerine dair yanıt verme konumunda olmak utanç vesilesidir. Kızılderili ve Afrikalı katliamları henüz yanı başımızdayken. Çağımızın hastalığı olan ırkçılık düşüncesini meşrulaştırıcı her ifade yeni, cıfcaflı ‘human zoo’ etkinliklerinin başlamasına zemin hazırlar. Türk Edebiyatının öncüleri kendi zamanlarında mensubiyet ve duygusuyla Kudüs sınavını hakkıyla seslendirmişlerdir. Bu konuda ‘Edebiyatımıza bir hâlel’ gelir mi düşüncesine sürüklenmeden, herhangi bir çekingenlik göstermeden kalemleriyle kelimelerini soluk soluğa koşan atlara nal eylemişlerdir. Edebiyatları Rahvan at misaliydi. Onların bu çizgisi sonraki kuşaklara mesuliyet yükledi. Kudüs’ü dillere pelesenk etmek, bizi politik yapmaz. Kelâm zaafa uğramaz bilâkis kaleme Cibril dokunur, kelâm yürekleri dağlar. Edebiyat önderleri, Anadolu’da değil de Norveç’te yaşıyor olsaydı, ‘Sanat sanat için yapılır’ der ve toplumsal meseleleri

edebi alana aktarmayabilirdi. Bu aynı zamanda bir mesuliyetten kaçış olurdu. Ancak Anadolu'da yaşarken bu yöntemi uygulamak sağır, dilsiz ve kör olmak mesafesindedir.

**Kudüs,
Bir, sınav kağıdı
Her mü'min kulun önünde...**

Cahit Zarifoğlu, kendi sınavını vermiş ve geride kalanlara örneklik teşkil etmiştir.

KAYNAKÇA

[1] Cibril.

[2] Bilge Kral.

[3] Cemil Meriç, "Mağaradakiler", 2018, İstanbul, s.274.

[4] F.M.Dostoyevski, "Yaz İzlenimleri Üzerine Kış Notları", Çev., E. Altay, 2017, İstanbul, s.63-64.

Ahmet Meto

haziran derken

Haziran derken, temmuz oldu,
Zaman hızla geçti, öyle doldu,
Özlem ve hasret, içimde kor,
Birsen'li satırlar, kalbimi sarar.

Mutlu anılar, huzurla dolu,
Çiçek bahçesi gibi, renkli ve soluklu,
Satırlarda bir ben, bir sen,
Birsen'li dünyam, yeniden yeşeren.

Zaman hızla geçse de, değişir her an,
Bir çiçek bahçesi gibi, renklenir yaşam,
Hasretin özleminde, buluruz huzuru,
Birsen'li satırlarda, buluruz mutluluğu.

Birsen Eker

mutlu şehir

Bir hayal kurmayı isterdim
İçinde sen ve ben olan
Bir de ağaçlar, kuşlar olsunlar
Günlük, güneşlik olsun Dünya..
Bir şehir düşlemeyi isterdim
İçinde sen ve ben nefes alan
Gürültüler, üzüntüler çok uzakta
Adı da 'Mutlu Şehir' olsun yar!
Öyle çok sevsin herkes birbirini
Kimse, kimseyi incitmesin
Hüzün ve keder uzaklara gitsin
Mutluluk şehri terketmesin!
Öyle çok güzel olsun bu şehir
Yeşili, mavisiyle her yeri cilveli
Sevgiyle baksın, şefkatle dokunsun
Tutsun her bir el, her bir eli
Adı da 'Mutlu Şehir' olsun yar..

Nilgün Kurnaz

Alejandra C.

yalnızlık

kendi yalnızlığında özgürdür herkes
kendi mezarında
olduğu gibi
tüm o
2
50
8 milyon 950
milyon metrekare
senin.
tüm uçları evrenin
sonsuzluğun sonu
şeytanın donu
tüm nehirler alabildiğine
tüm gözaltları mor
tüm gök mavi
tüm bu yeryüzü senin
yayıl yayılabildiğine
mezarında
tepin

tanıştırayım
yalnızlık bu
senin
yegane
evin.

İlker Keleş

Kim isterdi doğup büyüdüğü topraklardan kopup gitmeyi?
Vatanı terk etmek, kanadı kırık bir kuş olmak gibiydi onlar için.
Uçamazlardı.
Uçsalar da, oradaki gökyüzü ve bulutlar onları mutlu edemezdi.
Akıllarının bir köşesinde her zaman, doğup büyüdüğü yerler,
kıyılarında çimdikleri akarsular bulunurdu.

Umut Yolcuları – Demirhan Atilla (sayfa 27)

sayıklama

Yine yitip gidişi seyretmelerdeyiz.
Sessizliğin sesi bu duyduğumuz.
Birdenbire susmalarımız geliyor aklıma son günlerde
Ne güzel susarız biz.
Biz susunca seninle sessizlik konuşur,
Biz susunca birbirimizi duyarız, alır içimizi hayata karıştırırız.
Yeni düşler inşa ederiz yıkılan her umudumuza
Sahi kaç düş sığar insanın ömür dediği zamana?
Düşler midir hayatta tutan bizi ya da büsbütün oyalayan
Yine de inceliğim eksiltmesin seni ,
Gerçi zaten insan dediğin eksilerek var olmaz mı ?
Yitirerek , kendini yok ederek tutunduğunu sanmaz mı?
Yitirmedik mi hepimiz insanlığımızı sanki
Masum canlar nedensiz yok olup giderken,
İnsanlığın yok oluşunu görmezden gelerek var etmedik mi kendimizi?
Yaraların yıllara inat aynı yerden kanayışını görmedik mi?
Yine de incitmesin seni tüm bunlar,
zaman telaşlar ötesi zaman her gün yeni bir telaş
Bir direniş , yine de dik duruş ille de varoluş.
Yaşayacaksın, yine kovalayacak gündüzler geceleri.
Yine bir telahta bulacaksın kendini.
Bir koşturma ,bir hayat ertelemesi, bir yok oluş
Kendini kendine unutturacaksın;
tan vakti gelecek ve sen yerinde sayacaksın.
Ama geçen zamanda elinde bir kürek çekip duracaksın;
boşa da olsa çekeceksin.

Hayatı çekeceksin , hayatın yükünü derdini tasasının çekeceksin .
Çünkü bataklığa batmadan anlayamazsın bir yıldızın parlaklığının kıymetini,
Ansızın anlayacaksın bir yıldız parlaklığı için ömür tükettiğini
Ve kaybedeceksin elbette.
En başta kendini kaybedeceksin kendini bulmak için.
Hayat kayıplardan ibaret bir zaman artığından başka nedir ki ?
Tüm bunlar bi bağlam mı bir sorgu mu içinde?
İnsan bir zifiri olur anlar içinde,
Elde ettiğini yitiriverir işte o zaman anlar içini de
Ömür çürütür de farkına bile varmaz yara bere içinde
Sonra çürüyüverir yalnızca eski bir fotoğraf karesi içinde
Yaşamak ibaretlere tutunmak,
Varlığa inanma sorgusu,
Bir yokuşun uğultusu.
Değer mi tüm bunlara derken bir kelebeğin var oluşu
Bir bebeğin yok oluşu, bir annenin yakarışı.
Nihayet beni yıkar yok eder dediğin tüm acıların
küçücük bir zerreye dönüşü.
Zamana hayat diye anlamlar yükleyen bizzat kendimiz değil miyiz?
Düşün ki hâla tüm bildiklerim baştan öğrendiklerimden ibaret
Düşün ki öyle bir düşünmek olsun bu, hayat gelsin gözünün önüne
Hayat dedimse bir kedinin bacağına sokulması ,
bir kuşun ötüşü, bir çocuğun gülüşü
Sürekli yolda oluş hep kendini ararken yitirip başka yerde buluş.
Tüm bunlarda gördüğün sırlar kadarsın,
neyi nasıl görebiliyorsan işte tam o kadar varsın
Zaten tüm bu kargaşa bundan ibaret
Tüm bu gürültü sesleri bastırmak için
Mutluluklar mutsuzlukları unutturmak için
Günler de bizi avutmak için
Unutma ki yaşam denilen bir gölge oyunu,
mutsuzlukları gölgelemek için.

Hazal Çanta

sende kalsam

bir bakışın var ki yüreğimi deli deli yakıyor
kimseye açılacak cesaretim de yok
öylesine çaresiz ve bitkinim ki
kelimeler sana karşı çok aciz

bir ışık ver bana derman için
bunu çok görme ve sorma niçin
gözlerine asılıp kalsam idam niyetine
kurtarmasın beni hiç kimse acımasın da

bu benim idamım değil
bilakis yaşam umudum
ben senin denizinde kaybolsam
gözlerinde yüzerek serinlesem
sahile çıkma niyetim olmasa hiç

akşamları heyecanla mehtabı beklesem
sana bir dilek tutsam
senden seni dilensem
sen de beni dinlesen
yüz çevirmesen

gönlüme bir müsaade versen
saçlarının kokusunu içime çeksem
doya doya seni dilesen
benimki bir dilek bir arzuhal
kimde değil hep sende kalsam

Faik Kumru

her sayı özel midir?

Her zamankinden farksız bir güne uyanan Alp günlük rutinini tamamlamak üzere güne başlamış. Ellerini yüzünü yıkamış, kahvaltısını yapmış, üstünü giydikten sonra bahçede okul servisini beklemeye başlamış.

Alp her zaman matematiğe ilgiliymiş. Özellikle bazı sayılar hep gözüne batıyormuş Alp'in. Annesinin çiçeklere olan ilgisini bildiğinden eve geldiğinde aklına geldikçe annesine papatya vermeye çalışırmış Alp. Papatyaların yapraklarına baktığında hep benzer sayılar geliyormuş, biraz dikkat ettiğinde çoğu yapraklı bitki için böyle olduğunun farkına varmış. Ama annesine sorduğunda *denk gelmiştir* cevabını alınca bu konu Alp'in kafasına takılmış.

Dün öğretmeninin işlediği konu oldukça ilgisini çekmiş Alp'in. Öğretmen bazı sayıların özel olduğundan bahsetmiş ancak devamı gelmeden ders zili çaldığından yarıda kalmış... Bunları düşünürken okul servisi gelmiş Alp'in. Alp servise binmiş ve sabırsızlıkla matematik dersinin gelmesini beklemiş, öğretmenin ağzından çıkacak o özel sayılar ile ilgili bilgiyi dört gözle beklemeye başlamış. Alp için büyük hayal kırıklığıdır ki öğretmeni bir önceki gün rahatsızlandığından okula gelememiş. Bu duruma fazlasıyla üzülen alp yeni bir çözüm arayışına girmiş. Ders saati bitene kadar ne yapacağını düşünmüş ve Alp bir çözüm yolu bulmuş kendine. Kendisi kadar sayılara ve matematiğe ilgisi olan Alara'yla birlikte mahallelerindeki en eski kütüphane olan Ömer Hayyam kütüphanesine saat 13.17 de gitme kararı almışlar. Ders zili çalmış ve servisine binip eve gitme yolunu tutmuş Alp. Servisten indikten sonra annesine bahçeden bir çiçek koparıp vermeyi de ihmal etmemiş tabii.

Saat tam 13.17 de Ömer Hayyam kütüphanesinin önünde buluşmuşlar Alara ile. Usul usul başlamışlar aramaya. Onlar da tam olarak bilmiyorlarmış ne aradıklarını. Kitapların arasında süzülürken saatin nasıl geçtiğini anlamamışlar. Saate baktıklarında 17'yi 29 geçiyormuş. Alara'yla Alp'in üzüntüsünü gören kütüphane çalışanı çocukların yanına yaklaşmış ve konuşmaya başlamış:

-Ne arıyorsunuz çocuklar?

Alp cevap olarak:

-Biz de tam olarak bilmiyoruz ama sayılar ile ilgili bir şeyler arıyoruz. Bazı sayıların özel olduğundan bahsetmişti öğretmenimiz ama devamını dinleyemedim ders bitti. Sonraki gün de öğretmenimiz rahatsızlanınca biz de soluğu burada aldık, diye cevap verdi.

Ardından kütüphane görevlisi üst raflardan bir kitap çıkardı, çocuklara verdi ve *bir hafta sonra kitabı getirirseniz çok mutlu olurum* çocuklar dedi. Alp ve Alara gayretlerinin sonucuna ulaşmışlardı Ancak bu daha önce görmedikleri bir terimdi.

Kitabın üzerinde Asal Sayılar yazıyordu. Alara ailesinden izin aldı ve Alp ile beraber kitabı incelemeye Alplerin evine geçtiler. İncelemeye başladıklarında ikisinde de mahur bir gülümseme çalıyordu gözlerini. Her yeni bilgi de daha da farkına varıyorlardı artık bazı şeylerin. Kitapta çok güzel bilgiler vardı asal sayılar ile ilgili. Asal sayılar sadece bir ve kendisi ile tam bölünebilen sayılar olduğunu öğrendiler, daha da ilerlediklerinde asal sayıların doğanın gizli dilini konuşan özel sayılar olduğunu öğrendiler ve bu sayıların sonsuza kadar gidebileceğini öğrendiler. Ali artık refaha ermişti çünkü kitapta çiçeklerin yapraklarının asal sayılardan oluştuğundan bahsediyordu.

Ali ve Alara kitabı bitirdikten sonra asal sayıları daha da merak etmeye başlamış. O günden sonra her gün yeni asal sayılar keşfetmek için uğraşmış. Sayıları sırasıyla bölmüş ve eğer hiçbir sayıya tam bölünmüyorsa o sayıyı asal sayı olarak kabul etmişler.

Ali ve Alara'nın asal sayılarla olan macerası büyük bir tutku haline gelmiş ve o günden sonra asal sayıları sınıfındaki arkadaşlarıyla paylaşmış ve onların güzelliklerini ve doğanın büyüdü dili olduğundan bahsetmişler.

İbrahim Cemiloğlu

türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Boynu bükük ay çiçeği
Şiirin ve aşkın geleceği.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Dağ rüzgârı, portakal balı
Alçakgönüllü, hünerli, sevdalı.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Yazgısı kara yazılmış gelin
Kurumuş sütü memelerinin.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Harlı bir ateş gibi derinde yanan
Haramilerin elinde bunalan.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Güngörmüş, bilge toprağım
Yunus, Pir Sultan ve Nâzım.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Bozlak, ağıt, halay ve zeybek
Dumanı üstünde ekmek.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Yüzü kırış kırış anam
Ağlayan narım, gülen ayvamlar.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Asmaların üstünde gün ışığı
En güzel geleceğin yakışığı.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Zinciri altında kımıldayan
Bitecek sanıldığı yerde başlayan.

Ataol Behramoğlu

M. Baran Aslan

geçmiş zaman olur ki

Görmediyseniz,
Yaşamadıysanız,
İnanmazsınız.
Bin dokuz yüz ellilerde,
Fatih'te,
Vızır vızır işleyen şu caddelerde,
Bu sıra sıra apartmanların yerinde,
Göz alabildiğine
Bostanlar vardı.
Dereler akardı aralarından...
Üstlerindeki tahta köprülerden geçip giderdik
Top oynamaya, Yenibahçe'ye.
Kuyrukları jiletli uçurtmalar mı uçurtmazdık
İp kesmesine iddialı!
Çelik çomak mı oynamazdık;
Kukalı saklambaçlar mı?
O yıllarda ben, dört-beş yaşlarında
Bir çocuktum.
Küçük boyumla daldım mı çayıra,
Otların arasında kaybolurdum.
Düdük yapardım kâh ottan kâh kamıştan
Çağırırdım ebeyi
Gelip de bulsun diye beni.
Sonra, kestirmeden kaçırdım.

Sokakta oynadığımız oyunlar farklıydı:
Yakartop, İstop ,Kurtarmaca, Kovalamaca,
Saklambaç, Mendil Kapmaca...
Yağ Satarım Bal Satarım'ıysa
Ramazan akşamlarında...
Paralı günlerimizde misket alırdık;
Üçgen, Kaptan oynardık yutmacasına.
Akşamları bir başkaydı oyunların keyfi!
Ama izinli...
Karanlıklarda ,içinde oyunlar oynanırdı.
Sonra bir baba,
Kalın sesiyle çağırdı içimizden birini.
O anda kazan çömlek patlardı.
Herkes dağılırdı evine,
Evi olmayan sıçan deliğine...
Akdeniz caddesindeydi evimiz.
Cadde o günlerde
Tozların savurduğu
Bir toprak yoldu.
Akasya ağaçları vardı inerken sağda.
Baharlarda,
Salkım salkım çiçek açarlardı.
Toplayıp toplayıp yerdik.
Tatları hala damağımda...

Üstünden geçip giden taşıtlar bilmezler tabii!
Yolun tam ortasında,
Türbeye benzer bir kümbet vardı.
Osmanlı'dan mı Bizans'tan mı kalmıştı?
İçinde bir ama dede yaşardı.
Şimdi ikisi de yok ,
Ne kümbet ne de ama dede...
Yeller eser yerlerinde.
Ama yerleşmişler bir kez,
Yasar dururlar belleğimde.

Evimiz aşağısındaydı caddenin.
Hemen alt kösemizde,
Bahçesi tas duvarla örülmüş
Bir ev vardı.
Saka Mehmet Ağa burda yaşardı.
Eşeginin sırtında binmekti benim bütün derdim .
O, "su var mi, su!" diye bağırırdı.
Hele bir "Var!" demeye görün
"Varsa var!" deyip kızardı.
Gizli bir tarla keşfetmiştik
Tas duvarların ardında.
Evden aşırığımız çakıllarla
Topraktan yer elmaları sökerdik.
Oturup eşelenmiş toprağa,
Onları soyar soyar yerdik.
Ne devedikenleri kurtulurdu elimizden
Ne de ballı babalar.
Izci doğmuştuk sanki analarımızdan.
Sahipsiz bahçelerden eksi elmalar devşirirdik
Tam karşımızdaki evde
Arkadaşım Agoplar yaşardı.
Hem beraber oynardık
Hem de ailelerimiz
Gider gelirdi birbirlerine.
Evleri hala öylece durur
Yerli yerinde.
Tahta çakılı yalnız pencereleri
Ses vermezler kimseye
Agopların evinin hemen altında
İnci ağaçları vardır.
İste burası benim ormanımdı.

Tarzanın yani...
Ağaç tepelerinde inmezdim
Tarzan olduğum günler.
Aa...a...a...diye bağırır
Daldan dala atlardım.
Sağ kaşımdaki yarık
O günlerden nisandır.

Çocuklar yorulur mu hiç oyundan?
Ama bazen yorulmuş gibi yapardık.
Oturup bir evin merdivenlerine
Gececek satıcıları kollardık.
Ne sırtı askılı yoğurtçu ilgilendirirdi bizi
Ne sütçü, ne turşucu...
Elma şekerci, simitçi
Poğaçacı, mısırcı, dondurmacı,
Macuncu, baloncu
Girdi mi sokağa;
Bayram olurdu.

Bakir toplardık çinko toplardık sokaklardan
Satmak için geçtiğinde
“Bici bici leblebici”ye...
Abadan bir yelegi,
Birde bol pantolonu vardı
Düğmeli paçaları bilekten sıkı sıkıya bağlı...
Verdiğimiz hurdaları özenle tartardı.
Sonra sırtındaki heybenin gözlerinden
İsteyene sari, isteyene sakız leblebi dağıtırdı
Havaya atıp bir bir onları
Ağzımızla kapardık.
Ama en çok leblebi ununu severdik.
Ağzımızı burnumu sokup külahın içine
Aksıra tıksıra yerdik.
Sonra bakıp bakıp birbirimizin yüzüne
Katıla katıla gülerdik.

Bir delimiz vardı;
“Ağbi, on para!” diye avuç açardı.
O bir görünsün hele,
Tüm çocuklar takılırdık peşine;
Dolanıp dururduk tüm mahalleyi birlikte

Delinin peşi sıra
Tramvay yoluna kadar çıkardım.
Oradan ötesi bana yasaktı.
Gözlerimi kısıp tam karşıya bakardım.
Tramvayların biri gidip biri gelirdi.
Önde kırmızı birinci mevki:
Arkasında yeşil renklisi;
O da ikinci...
“Dan...dan...dan
Geliyor vatman,
Çekilin yoldan!”
Diye bir tekerleme söylerdim.

Tam oradan,
çınar ağaçlarının arasından
Yazlık sinema seçilirdi.
Benim bütün çabam,
Film afişlerin görmek içindi.
Kovboy filmlerini de severdim ama
Zoro ve Tarzan’dı kahramanlarım.
Onları ta uzaktan
Resimlerden tanırdım.
Ve o anda soluğu evde alırdım
Bilmiyorum ne yapardım,
Nasıl ederdim?
Ama o akşam mutlaka,
Ailemle birlikte madalyon sinemasına giderdim.
Yolda , gişede ,içerde
Tanıdıklara rastlanırdı.
Fötr şapkalar zarifçe çıkarılır,
Selamlaşıldı .
Zevcelerin kelimelerin,
Mahdum beylerin hatırları
Ayrı ayrı sorulurdu
O günler elbette gelmezler geri
Ama geçmiş zaman olur ki
Cihan değer hayali.

Tuncel Altinköprü

Gökçe Nur Öz

yalan

Bana sarılıyorlar
Ve içimde binlerce yara yalnızlığını ve açıklığını haykırıyor
Bilmiyorum
Acıdan kimin gözleriyle bahsedebilirsin?
Kimin ellerine güvenilebilir?
Dudakların yalan söylediği bir dünyada
Gözler yalan söyler
Eller yalan söyler...

Sophia Jamali Soufi

evrem

Oyyy Evrem oyy
Sen ne güzeldin
Saçların ne güzel
Belin ne ince idi
Tenin bembeyaz
Oyy Evrem oyy
Sen ne özlem
Ne kavuşma kokardın
Ruhumu buz gibi
Jilet gibi keserdi
Gülüşün bakışın keskindi hani
Oyyy Evrem oyy
Başım dönerdi
İçim ürperir
Cesaretim titrerdi
Ne yapacağımı bilemez
Sırılıklam olurdu
Sırılıklam aşık
Sırılıklam yorgun
Sırılıklam bitik
İçim cayır cayır yanar
Elim ayağım buz keserdi
Uzatsam hani derdim ısıtsan ellerimi
Sen zaten soğuk
Sen zaten buz gibi beyaz
Oyyy Evrem oyy
Ah o ellerin
O ellerin ne güzeldi.

Oğuzhan Gazi Okumuş

talan

Koynundayım yine
Neyim varsa senin
İzliyorum uzaktan bizi
Hem karanlıksın benden
Hem daha serin
Kalbim senin
Ruhum senin
Ne için ?

Neden gündüze ait değilim
Hisli olan ne varsa sendedir
Ben neden taştan bir tabut değilim
Neden çaldığın ışıkla kamaştırıyorsun beni
Neden senin her dediğini yazmakta elim

Neden yalnızca bir beden değilim
Kendiyle yaşayıp ruhunu bilmeyen

Doğan güneşin yaktığı benim
Güzel insanın sattığı benim
Acının besleyip baktığı benim
Merhamete aç bu canım

Kalbimi gör yosma taşı
Kafamım içi it dalaşı
Tahta desen eksik beşi
Mezarlığa saç bu canım.

Safa Akçay

hatırla kalbim

Hatırla kalbim!
İnsan nisyandadır, aklım unuttur.
Gün gelir ilmimiz toz, duman olur.
Bir damar tıkanır, sorarız; "Kimim?"
Neyleyim, son çare sana güvendim.
Gazze'yi, Kudüs'ü hatırla kalbim.
Kefeni, kundağı unutma kalbim!

Muhammet Baran Aslan (Baranî)

Alejandra C.

talim ve terbiyede inkılap

Ülkemizin eğitim amacı; hafızası kuvvetli bireyler yetiştirmektir. Eğitimin amacı çocuğu hayata hazırlamak ise neden çocukların hafızalarını ezber bilgilerle dolduruyoruz? Sorusuyla başlayalım. Eğitim hayati öneme sahiptir ki yüksek karakterli bireyler yetiştirmek önemli amacıdır. Metinde yalnız hafızayı dolduran program, kitap ve ders yetersiz görülür. Bu eleştiri çok yerinde bir eleştiridir. Eğitim bir bireyi eğitmek ise bu sadece hafızaları bilgi kasası haline dönüştürmek değildir. Eğitmek kelimesi çok şeyi içinde barındırır ahlak, fikri, sosyal yönden bireyi donatmaktır. Mahalle mekteplerine eleştiri getirmiştir İsmail Hakkı çünkü mektep dayakla uslu

çocuk yetiştirmek içindir. Ezberle derece yapanlar ve zekanın sadece ezberle ölçüldüğü bir sistemden bahseder İsmail Hakkı ve bunun hiç değişmemesi. İsmail Hakkı adamı adam eden şeyin girişimciliği, kararlılığı ve cesaretidir. Amaç hayata hazırlamaksa hayat sadece teorik bilgiden ibaret değildir. Aklıma yapılandırmacı program geldi. Yapılandırmacı sistem ülkemizde 2006'dan ibaret uygulanmaya başlamıştır. Yapılandırmacı sistem öğrenciyi ön plana çıkarır ve öğrencinin derste aktif olduğu bir sistemdir. Bu sistemde öğrencinin ilgi, istek ve gelişimi çok önemlidir. Bu sistem ezberciliğe karşıdır. Çocuk bu sistemde yaparak yaşayarak öğrenme-

lidir.Yani öğrendiklerini hayata aktarmalıdır.Hâlâ ülkemizde bu sistem var fakat uygulanıyor mu o kısmı tartışmaya açıktır. Metinde karakterin etkisi birinci plandadır. Bilgi ikinci planda kalmıştır. Bizimde derdimiz karakterli bireyler yetiştirmek değil midir? Ülkenin ihtiyaç duyduğu dinamiklerden biri böyle adamlar yetiştirmektir.Okul ve eğitimin ilk amacı karakteri yüksek bireyler kazandırmaktır toplu- ma.Öğretim derken yalnız hafızayı doldurmak değil bedeni ve duyguları işlemek yegane amacı olmalıdır.Beceriden bahsedilmiştir metinde bilgiler beceriye dönüşmediği takdirde kitap yüklü merkeplere dönüşecektir birey.

*Eğitimin amacı
çocuğu hayata
hazırlamak ise
neden çocukların
hafızalarını
ezber bilgilerle
dolduruyoruz?*

Öğretim bir ders hakkında ya da o alanda bilgileri aktarmaktır.Eğitmek ise o bilgilerin çocukta bir ilgi ve istek uyandırmasıdır.Çok güzel bir tespittir bu çünkü bir eğitim çocukta muhakeme gücü ve sentez basamaklarında harekete geçirmesidir. Bloomun taksonomisinde bilgi en alt basamaktır sonra kavrama, analiz,sentez yani yaratma basamağı gelir sırasıyla.Çocuk sentez basamağına yanı yaratma oluşturma basa-

mağına ulaşmalıdır. Bu eğitim metotlarıyla bu mümkün müdür soru işareti olarak kalır aklımızda.Yapılandırmacı programın amacı zaten bireyin öznelliğini kullanarak oluşturmaları veya özgün beceriler kazanmasıdır.Eğitim fakültelerinde yapılandırmacı eğitimle öğretim savunulur ve ülkemizde bu var.Bireyi aktif tutmak ister bu program ezbercilik çok eskide kaldı.Uygulama böyle midir peki?Eğitim fakültesinde bize öğretilen bu programdı.Yeni atanmış bir öğretmene sorsak bunun kağıt üzerinde olduğunu söyler.Biz hala ezberciyiz ve hala beyinleri körelten sınavlara mahkumuz...

Travmalar yaratan öğretmenleri biz bir nesil olarak unutmayacağız. Malzemesi yok diye dışlanmış bir öğrenci olarak öğrencinin duygularını yok sayan bir öğrencilikten geçmiş biri olarak okulun ve eğitimin amacının talebeyi yok eden bir disiplin haline gelmesine sebep olmuştur.Eskiden öğrencinin tipine bakıp bundan adam olmaz diyen bir sistemden bahsediyorum.Okullar artık boş binalar değil öğrenciyi hayata bağlayan yerler olmalı.Eğitime vurulmuş darbedir aslında öğrencinin dışlanması ve sopalara okumaya geçemeyen öğ-

renciye şiddet uygulayan karanlık tarafıdır okulların.Benim ve benden önceki nesillerin hep bu travmaları vardır nedense ve çok ilginçtir.O itelenen öğrenciler çok güzel yerlere geldi.Keşke iyi bir öğretmenin elinden çıkmış birer öğrenci olarak işte Ayşe öğretmen vardı ya hani bana kitap hediye etmişti gibi cümleler kursaydık.Bizim artık öğrencileri yüreklendiren öğretmenlere ihtiyacımız var.Bu ülke ve bu gemi çok su aldı artık bizlerin en önemli görevi bu olmalı.İyi talebeler yetiştirmek ve onları dinlemek...Tacize uğramış bir 7.sınıf öğrencisi gelip bunu öğretmene anlatmalı ve öğretmeni bu öğrenciden desteğini esirgememeli.Bu konu çok çok önemlidir.

*Travmalar
yaratan öğretmenleri biz bir
nesil olarak
unutmayacağız.*

“

Tabiatta ilkel insan ve çocuk arasında bağıntı kurulur.İlkel insan işlenmemiştir ve bir çocuğun yaptığı resimde öyledir kabataslaktır. İlkel insan çağdaşlaştıkça ve çocuk gençliğe doğru gittikçe gelişme kaydeder. İlkel insanı İlkel benliğe benzettim çünkü İlkel benlikte kural veya toplum unsuru yoktur aklına her eseni yapar. Çocuk resimlerinden yola çıkmış yazar çocukları tanımada çok güzel bir yöntemdir resim.İnsan aslında bir hamura benzer eğer o hamur işlen-

mezse sadece hamur olarak kalır.Hamura şekil verirsek terbiye edersek bir heykele dönüşür.Bazı çocukların yüzüne sirayet eder o işlenmemişlik görülür. Yunus Emre'nin hamdım, yandım,piştim sözü birçok şeyi izah eder.Tapduk Emre'nin yıllarca odun taşınması ve olgunlaşma süreci biz insanların pişmeye muhtaç olduğumuzu gösterir.Tabiatın kurduğu okul atak çocukları zeki diye atfeder;bizim okullarımız ise yaramaz ve haylaz

diye kötüler.Eğitim sistemi değişmez bizim okullarda çünkü İmanları kadar sağlamdır.Bu görüşte çok haklıdır.Sıraların başında saatlerce oturtulur çocuklar ve disiplin edilmeye başlanır bun eleştirir getirir yazar.Benimde en

çok eleştirdiğim noktalardan biridir bu.Bedensel faaliyetlere izin verilmeli ve dersler sevdirmelidir çocuklara.Aslında yazar' faaliyet'i sadece bedenlen değil zihnende öngörür. Eğitimcilerin görevinin muhakeme gücünü kazandırmak olduğunu savunur.Ezber muhakemeyi geliştirmedi ve geliştirmeyecektir.Zekanın nasıl geliştiği ile ilgili uzmanlar çokça açıklamalar yapar.Okumuş biriyle bir meslek erbabını karşılaştırır

yazar.Meslek erbabı dikkat ve muhakemeye sahiptir.Okumuş bir insan ise ezberle ve muhakeme gücüne sahip olmadan hayatına devam eder.Duygularda gelişir ve eğitilir ama nasıl?Okul öncesinde oyunlarla duygular gelişir.Oyunlarda heyecan ve daha birçok duygu yaşanır.İrade faaliyeti en önemlisidir.İradesini kaybetmiş bir gençlik benliğini kaybeder ve insan olmaktan çıkar.İrade dayanıklılık ve cesaret işidir.Okullarda bizler çocuklara cesaret aşıliyorsak ne güzel!Oyunlar çocukların bedenini faal hale getirir.Duygularını geliştirir her şeyden önce.Okul kapalı bir yer değil bireyde hayal ve cesaret vermeli ki amacına ulaşsın.

Hatırımda hep beni cesaretlendiren öğretmenlerim kaldı ve benim kalbime dokunan öğretmenler.İrade faaliyeti dedik ama vasıtaları neler?Bir bebeği düşünelim koşar ve keşfeder her şeyi bozar değiştirir.Beden ve ruh aslında aynı anda gelişir.Aslın bedenimize yaptığımız her güzel şey ruhumuza sirayet eder.Kitap okuyan bir çocuk ve spor yapan bir çocukta da öyle bedeni güzelleştirirken ayrıca ruhu da şekillenir. Özel gereksinimli çocuklardan bir tanesi popüler oyun yüzünden öğrenme güçlüğü çekmeye başlar.Bir online oyun ço-

cuğu özel gereksinimli bir çocuk haline getirir.Yararsız internet oyununu çocuğun hem bedenine hem de ruhuna etki eder.Zihni bozar ve özel eğitime ihtiyacı olan bir çocuk haline gelir.Yazar ilkel insan ve çocuğu karşılaştırmış.İlkel insan modern insan haline gelirken karşılıklı etkileşim kurar her şeyle.Çocuk ise merak ve hayal gücü ile keşfetmek ister.Çocuk bunları gerçekleştirirken duygularını kullanır.Eğitimin ilkelinde beş duyuyu harekete geçirmek gerekir.Etkili öğretimin gereği beş

duyuya hitap etmesidir.Çocukluğunda oyun oynamayan çocuk donuk bir çocuk olur. Eğitimdeki yanlış inançlarımızdan biri bilgili ve hafızası kuvvetli insan yetiştirmektir.

Eğitim sistemimiz bireyin duygularını yok saymıştır.

“

Eğitim sistemimiz bireyin duygularını yok saymıştır.İnsan düşünen bir varlıksa eski eğitim sistemi düşündürmeyen insan yaratmıştır.Çok kitap okuyan mı yoksa çok gezen mi sorusu hep münazara konusu olmuştur.Kişisel tecrübesi çok olanla olmayan bir olur mu hiç? Yazar en metodun çocuğun öğrendiklerini davranışa döken birey yetiştirmek olduğunu savunur.Eski eğitim sistemi kalpsiz,korkak ve önyargılı bireyler yetiştirdi.Çocuk ken-

disi çevreyi keşfederek öğrenir.Çocuk çok zekidir ama çevre bu çocuğun yeteneklerini yok edebilir.Kişisel tecrübe bir bireyin sosyal ve psikolojik halini etkileyen bir durumdur.Oyun çocukta nasıl birçok beceriyi geliştirirse öğrenilenlerin transfer edilmesi en etkili metottur.Yeni doğan bir bebek yakalama ve kavrama refleksleriyle dünyayı keşfeder.Eline alır bir nesneyi sert mi yumuşak mı keşfeder.Kokusuna bakar ve kokuları öğrenir.Yazar okullarımızın şimdiye kadar pasif ve aktif olmayan çocuklar yetiştirdiğini söyler.Bilgi bir araçtır aslında amaç değildir.Benim ehliyet almam arabayı çok güzel kullanıyor olduğumu göstermez.Okul dışı öğrenmeleri çokça önemser yazar.Soyut konular somuttan soyuta ilkesiyle hayatilik ilkesiyle etkin şekilde öğrenilecektir.Dilde yeni türetilmiş kelimeler toplum tarafından kabul görürse kullanılır.

Toplum eğer bir eğitim sistemine alışmışsa yenilikler getirmek ve bu yenilikleri toplumun kabullenmesi zor olacaktır.2006 dan sonra gelen yeni programla bir şeylerin değiştiğini görmek isteriz.En azından kendini ifade eden çocuklar yetişiyor.Eski sistem çocukları konuşmayan ve suskun bir nesildi.Eski sistemde büyümüş çocukların hepsinde dayak travmaları kalmıştır.Hala eski sistemin kalıntıları vardır ve yok olmayacaktır.Dayak kalktı diye yakınan eğitimciler var.Dayakla disiplin

arasında ince çizgi var bu iyi ayırt edilirse disiplin sağlanır.Kağıt üzerinde kalan bir program mı var hâlâ bu soruların cevabını atandığımızda göreceğiz. Eğitim fakülteleri hep bize bunu aşıladı ve hep böyle olacak. Çocukların Bloom taksonomisinin bilgi basamağında değil sentez basamağında olması ve eğitimcilerin sistemin kölesi olup kendini köreltmemeleri dileğimle...

Emine Ünal

Nazile Portakal

aşk ı çeyrek geçe

Aşk ı çeyrek geçe vakitlerdeyiz.
Her sabah, yenilenen bir rütüeldeyse bellek.
Zaman ı hapsetmiş bir bozuk saattir hasret.
Bugünde yarının dünleri gibi.
Yaşanacak yarınlar,
Ağır aksak çarpan kalplerimizle,
Akibet;
Olası hüznlerden ibaret.

İlahi emirleri yazan katipler
Dünyaya gelişimizi de belirler
İnsan kalan yanımızla galebe çalan
Beklerken toprak o muhteşem dönüşümüzü.
Un olup öğütölmek midir sırrına ermek,
Keskin dişleriyle çiğnendimiz
Tüm acımasızlığı ile yaşamın imtihanı mı,
Hayat denen değirmende,
Yoksa İsyan ateşiyile dikildiğimiz
Karşı durmak mıdır kadere?
Doğar doğmaz başlayan bu mücadele.
Su ve toprakla yoğrulduğumuz,
Bilmediğimiz bedenlere üflenirken ruhumuz;
Ne kadar karşı koysak da
Ecel sadık kalır hep randevusuna.

Her gün çeteresini tuttum yaşamın
Hep muhasebe yapmakla geçti hayatım.
Kime bir haksızlık ettiysem yazdım.
Kimin kalbini kırmışsam artmıştır ızdırabım.

Mümkün mü gönülden
düşmeyi durdurmak artık?
Sadece kalp ile yaşar mı beşer?
Her gönül bahçesine belki kan düşer
Çiçek açmış tebessümler samimi,
bakışlarla bir çift göz,
Ayrı gezen sevdaların salası,
Bir yürek esaretine yeter.

Bilmedik kadrini asude geçen günlerimizin
Eylemsizliklerimize yenildik ancak,
Godot' yu bekler gibi hiç gelmeyecek, bekleyişlerle.
Çünkü ödeşme vakti;
Yarından alacağıdır dünlerimizin.

Sil gözünden akan yaşı kelebek
Açmışsa bahçende eğer bir çiçek
Ve unutma akıcı bir ırmaktır hayat .
Önüne daha binlerce fırsat getirecek
Dokunursan kokusunu salar fesleğen
Yalnız kalmış çalılar arasında o da belki de
Konmanı beklediği vakte kadar umutla,
Seni o bahçelerde bir ömür bekleyecek...

Alparslan Baydar

sevmek

Sevgi bir çiçektir, yeşerir içimizde,
Kalbimize düşer, sevmekle başlar her şeyde.
Kötülük değil, aşkın izleri var kalpte,
Güzellikleriyle dolu, sevgiyle örülü her yönü.
Sevmek bir hazine, değerlidir her anı,
Gökyüzüne benzer, engin ve sınırsızdır aşkı.
Kalbimizde açan bir gül gibi, solmaz izleri,
Sevgiyle dolu anılar, yaşamı süsler içimizde.

Kötü değil sevmek, güzeldir bu duygu,
Birbirimize dokunmak, sevgiyle dolu bir uğraş
Gönlümüzde yeşeren çiçekler gibi, renk renk,
Sevgiyle yoğrulan bir hayat, huzur verir tenimize.

Bazen zor gelir, sevmek acıtır derininden,
Ama unutma ki, sevgiyle var olur insan.
Kötü değil sevmek, yaşamak anlam kazandırır,
Kalpte açan sevgi çiçeği, umutla dolu bir bahçedir.

Ahmet Öner

söyle bana

Söyle bana
Yaşanmamış hatırası olanları
Mazur kalbinde nöbet tutanları
Öyle bir gece yarısı söyle ki
Bende bileyim
Safi gönlümde kimin dolaştığını
Beni nefesimle sınayanın kim olduğunu
Sonsuz gecelerde yalnızlığımı bozanın
Kim olduğunu söyle bana
Ya da söyleme
Ben zaten Mahur gözlerinde
Güneşli günler içerisindeyim

İbrahim Cemiloğlu

Gökçe Nur Öz

şiiire düşer ruhum

ben sevdim mi
yüregimden severim
haykırırım dağlar taşlar ses olur
ben anadolu çocuğuyum

aşkı kerem aslı
leyla mecnunda buldum
yanarım çöllerinde
kapısında kul olurum

şehvet bir parça olsa da
yaşamın bir evresinde
ayyuka çıkmaz sırlar
her kelime hece de

sevginin namusu vardır
hem dilde hem yürekte
sevgi saygıya muhtaç
yaşanılır ruhta bedende

kelimelerin gizeminde
seviştirip heceleri dizelerde
sırlı simlerle kaplarım
şiiire düşer ruhum

Cemal Karsavran

gelme!

Haz mı duymalıyım yoksa acı mı çekmeliyim
Acaba ne anlamalıyım yaşamaktan
Yitip gidiyorum bir meçhulün içinde!..

Ellerimdeki bir avuç kar gibi hayat
Ömrümün kırkı çıkmadan daha
Üstüme üstüme geliyor ölüm!..

Hem sensizliğe alıştım hem yenilgiye
Bir yanımda yalnızlıktır benim öbür yanımda sessizlik
Yalnız ve sessiz ölebirim artık gelme!..

Hızır İrfan Önder

ben kimim

ben kimim

Bahçenin ortasında çiçek açma zamanı gelmeyen kuru bir dal

Ya da sessizliğin zirvesinden düşen bir kırlangıç

Belki

Islak ve yorgun kanatlarıyla gökyüzüne bakan bir kelebek

birinin beni hatırlaması için...

Sophia Jamali Soufi

ölüme saklandı çocuk

Ölüme saklandın usulca
Gecenin zifirinde yıkadılar ve gittin
Pürü pak alnıyla düştün toprağa
Soğuk bir mezar taşı ve üstünde alınyazın kaldı
Kabrin, nurdan bir ummana döndü
Sükunla yürüdüm ;seni görme ümidiyle,
Ümit işte bile bile
Gözlerin ,masum gözlerin bin merhamet saklardı
Yaşamak hevesindeydi gözlerin
İstikbalin bedenciğinde çöktü
Yaşamın mukaddimesindeydin çocuk
Sükun,makber ve insan silueti
Hasret ve hüznün yeşertiyorum
Gözlerim,gecenin perendelerini taat eyliyor
Bütün matemler birbirine karışıyor
Melul manayla geçiyor hayalin aczim
Öksüz eller ,merhamet arıyor
Çehren geçiyor gözlerimden aczim

Malul bir dimağla hülyalardayız
İstirapla kıvranıyor derunum
Hiddetliyim ölümle münakaşamda
Dimağım, matemlerin mültecasında
Hülya mağlubu yeisleriz
Hakikatsız hülyalardan ne ümid olunabilir?
Merhamet arıyor hülyalar ,merhamet
Gözlerinin zıddıyla tebessüm eden hülyalar
Mahkum ve mahzun hülyalar
İmtihan çocuk, her ne varsa imtihan
Menzile doğru gidiyoruz ,kör topal
Yağmur yağıyor,ölüm müşfik yüzüyle karşımda
Rahmet yağıyor,merhamet yağıyor
Maveradan bir ses yükseliyor,
Bir davet var ,
Öksüz haykırışlarımız , tevbelerimize karışıyor
Ölüm, vuslat oluyor;ölüm ,düğün oluyor.

Emine Ünal

Tuğba Şahin

TUĞBA ŞAHİN

çokgenler müzik grubu

Bir zamanlar, geometrik şekillerin canlandığı ve insanlar gibi yaşadığı sıra dışı bir dünya vardı. Bu dünyada, Çokgenler adında genç ve enerjik bir müzik grubu şekiller arasında eşi bulunmayan bir üne sahipti. Grup üyeleri, geometri dünyasının farklı köşelerinden gelen çok çeşitli çokgenlerdi. Liderleri solist üçgen, birbirinden farklı üç noktayı birleştiren

,açılarına ve kenarlarına bağlı olarak çeşitlendiren, her zaman keskin zekası ve açık fikirli yaklaşımıyla bilinirdi. Gitaristleri dörtgen, iç ve dış açılarının toplamı 360 olan, köşegenleri dik kesişen ve dört sağlam kenarıyla grup için güvenilir bir temel oluştururdu. Basçı beşgen, iç açıortaylarının kesiştiği noktada ağırlık merkezi olan, ağırlık merkeziyle köşelerin birleştirilmesiyle ortaya birbirine eş beş adet üçgen oluşan ve her zaman beş köşesini kullanarak en karmaşık ritimleri bile kolayca çalabilirdi. Baterist altıgen, karşılıklı kenarları paralel olan, karşılıklı köşelerini birleştiren bütün uzun köşegenleri birleştirildiğinde birbirinin aynısı altı adet eşkenar üçgen oluşturan ve altı kusursuz kenarıyla en hızlı ritimleri bile mükemmel bir şekilde tuttururdu.

Çokgenler müzik grubu, şekiller dünyasının her tarafında konserler veriyor, herkesi müziklerinin büyüüne kapılarak dans etmeye davet ediyordu. Onların müzikleri, sadece farklı kenar ve köşeleri olan çokgenler arasında değil, aynı zamanda çemberler, daireler, ve diğer karmaşık şekiller arasında da köprü kuruyordu. Müzikleri evrensel bir dil gibi, tüm farklılıkları aşarak herkesi bir araya getiriyordu.

Bir gün çokgenler müzik grubu, dünyanın en prestijli müzik grubu olan geometri fest'e katılmak için davet aldı. Bu ,onların kariyerinde bir dönüm noktası olacaktı. Ancak festival başlamasına kısa bir süre kala grup içinde beklenmedik bir sorun ortaya çıktı. Üçgenin ses tellerinde bir sorun oluştu ve bir süre şarkı söyleyemeyeceğini öğrendi.

Grup üyeleri birbirlerine sıkı sıkıya bağlıdırlar ve birlikte hareket etme kararı aldılar. Festivalden çekilmek yerine, bir çözüm yolu bulmaya karar verdiler. Müziklerini yeniden düzenleyerek, her bir üyenin kendi sesini ve enstrümantal becerilerini sergileyebileceği bir yol buldular. Üçgen, daha az vokal gerektiren ve diğer üyelerin becerilerini ön plana çıkaran yeni şarkılar yazdı. Festival günü geldiğinde, çokgenler sahneye adım attı ve etkileyici bir performans sergiledi. Üçgenin ses sorunu bir zayıflık olmaktan çıktı ve grubun birlikteliğini ve yaratıcılığını gösteren bir fırsata dönüştü. Her üye sahnedeki varlığını hissettirdi ve izleyiciler her bir notada her bir ritimde çokgenlerin dayanışmasını hissedebiliyordu. Bu hissiyat çokgenlerin müzik grubunu festivalde birinci olmayı başarmasına yetti ve çokgenler müzik grubu uzunca bir dönem geometri dünyasının farklı köşelerinde dinleyicilerin salonlarında misafir oldu ve tarihin tozlu sayfalarına gruplarını yazmayı başardı.

İbrahim Cemiloğlu

6 haziran

hayattaki tek gerçek şiir
süzölmek
kafiyelerinde
sarhoş dizelerin.
kapkara, toz
çamur içindeyken ellerin
şiire koşmak doyasıya
akıp giderken zaman
yaşarken herkes sıradan
şiirle tutmak zamanı
koklamak
dokunmak
yaşamak hayatı
anlama bürömek atomları
süzölürken piyano notaları
alıp arkana rüzgarı
bırakmak kendini
yokuş aşağı.
kırmak, aşmak
parçalamak
tüm sınırları.

İlker Keleş

siperlerdeki kahramanlar

Siperlerdeki kahramanlar, destan yazan yiğitler,
Çanakkale'nin kalbinde, her biri birer lider.
Gözlerinde korkusuzluk, yüreklerinde inanç,
Mehmetçik, vatan aşkıyla dolu birer al sancak.

Gün doğarken hücum borusu çalınır,
Dağlar yankılanır, çelikten irade kalınır.
Savaş meydanında barut ve kan kokusu,
Her şehit, toprağa birer yıldız olarak düşer.

Boğazın mavisi, kanla sulanmış deniz,
Mehmetçiklerin cesareti, anlatılmaz bir giz.
Her adımda bir hikaye, bir zafer türküsü,
Siperlerdeki kahramanlar, özgürlüğün sözcüsü.

Düşman kalabalık, ama yılmayan bir ordu,
Çanakkale geçilmez, bu sözlerle vurdu.
Kınalı kuzular, dualarla vedalaştı,
Siperlerdeki kahramanlar, tarihe adını yazdı.

Birsen Eker

deli gönül cennet umar

Dilde zikir, kalpte nifak,
Bekle de dur, söksün şafak!..

Dilinde hep varsa şekvâ,
Tâat, olmaz derde devâ!..

Her amelde elzem niyet,
Maverada verme diyet!..

İbadette yoksa ihlâs,
Hesap günü, mutlak iflas!..

“Gündüz oruç, gece kumar
Deli gönül cennet umar”*

Hızır İrfan Önder

*Abbas Sayar

kitap tanıtım

1- Bir Destandır Çanakkale

Bir Destandır Çanakkale kitabı çıktı!

"Bir Destandır Çanakkale" kitabı Asya Nur Şener ve Birsen Eker tarafından derlenmiş ve Mustafa Tanker Yayınları ile Hemera Yayınları tarafından yayımlanmıştır. Kitap, Çanakkale Savaşı'nın destansı hikayesini anlatan şiirler, anılar ve yazılardan oluşan bir antolojidir.

70 sayfadan oluşan bu eserde, çeşitli yazarların kaleminden Çanakkale Zaferi'nin ruhu ve anlamı okuyuculara sunulmaktadır.

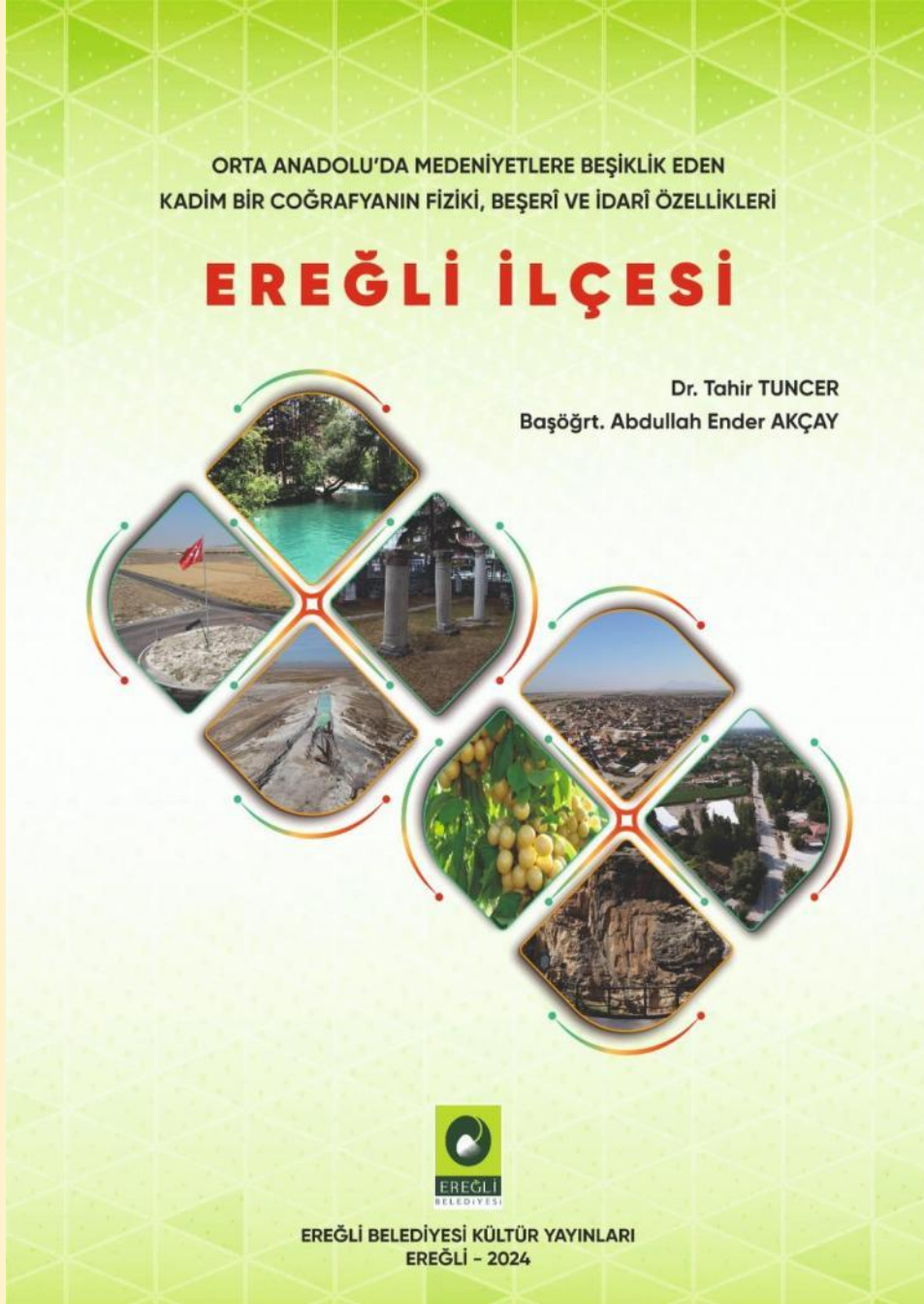
Kitapta yer alan yazarlar şunlardır:

1. Asya Nur Şener
2. Abdulsamet Urtekin
3. Ayşegül Topaç
4. Birsan Eker
5. Enes Kuşak
6. Hande Batur
7. Kamuran Özdemir
8. Medine Herzem
9. Melek Akış
10. Mihriban Cesur
11. Mutlu Kılıç
12. Nuray Özbek
13. Onur Koç
14. Orhan Özer (NEFESİ)
15. Semih Yörük
16. Sibel Kaya
17. Sinem Şahin
18. Şevval Nadir
19. Şevval Yaren Tosun
20. Umut Deniz Gök
21. Zehra Şahin

Bu kolektif çalışma, Çanakkale Zaferi'nin farklı yönlerini, kahramanlıklarını ve duygusal yanlarını okuyuculara aktararak, tarihimizin bu önemli dönemi ni edebi bir dille anlatıyor.

Sipariş vermek için görseli tıklayınız.

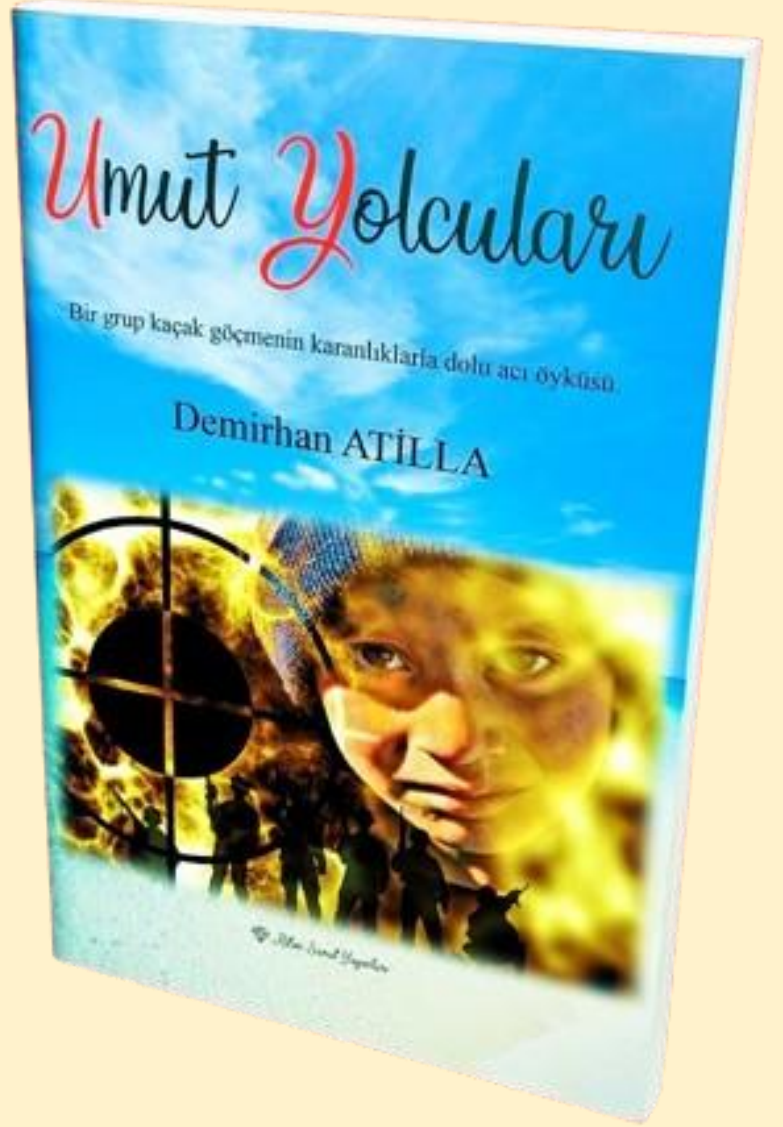
2- Ereğli İlçesi

Abdullah Ender AKÇAY ve Tahir Tuncer'in titizlikle yürüttüğü Ereğli ilçesi adlı çalışma, Konya'nın Ereğli bölgesinin coğrafi ve kültürel özelliklerini derinlemesine analiz ediyor.

Kitabı edinmek için Ereğli Belediyesi kültür müdürlüğüne başvurabilirsiniz.

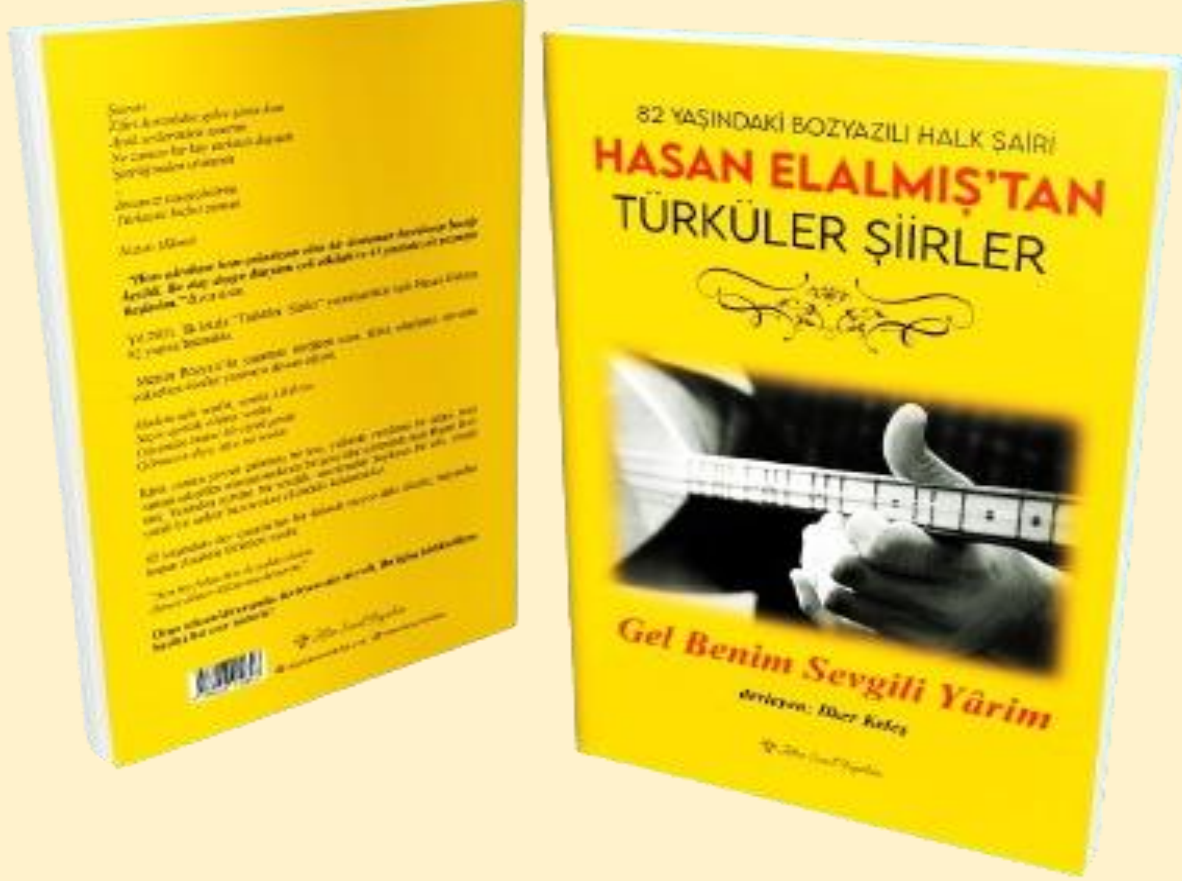
3- Umut Yolcuları

Günümüzün en büyük krizlerinden göçmenlik sorununu nedenleriyle irdeleyen Demirhan Atilla, çarpıcı bir öyküyle aktarıyor insanlığın gözü önündeki dramı. Ülkelerindeki savaştan kaçan bir grup göçmenin önce Türkiye'ye sonra da Avrupa'ya geçme yolculuğunu anlatan Atilla, çözümün ancak "birlikte üretim ve eşit yararlanma"da olduğunu vurguluyor.

Kitabı temin etmek için görsele tıklayabilirsiniz.

4- Gel Benim Sevgili Yârim

Dergimizin keşfedip edebiyat dünyasına kazandırdığı 1939 doğumlu Halk Őai-ri Hasan Elalımış'ın yüzlerce türkü, şarkı, ninni, Őiirini bulacaksınız bu kitap-ta.

“Türkücüler tıkanı, onlara yol açmak istiyorum” diyen ozanın yüzlerce eseri halen okunmayı, bestelenmeyi bekliyor...

Kitabı temin etmek için görsele tıklayabilirsiniz.

17. sayımızda görüşmek üzere!

www.gencfikirivriz.com

sosyal medya hesaplarımız:

(hangisine gitmek istiyorsanız üzerine tıklayabilirsiniz)

eser gönderimi için:

